

Tony Parsons

Over vrijheid
gesproken

Over vrijheid gesproken

Over vrijheid gesproken

Tony Parsons

Bij uitgeverij Samsara verschenen eerder
van Tony Parsons:

Zoals Het Is
Niemand hier...
...Niemand daar
Alles en Niets
Het open geheim

Met veel dankbaarheid voor onze dierbare
vriendin Sue Harwood, die zoveel tijd en inspiratie
heeft gestoken in de totstandkoming
van dit boek.

© Tony Parsons 2015

Oorspronkelijke uitgave: Open Secret Publishing, www.theopensecret.com

Oorspronkelijke titel: *This Freedom*

● Nederlandse uitgave: Samsara uitgeverij bv 2016

Vertaling: Prema van Harte

Omslagontwerp en zetwerk: Erik Thè: www.erikthedesign.com

Omslagbeeld: John Miller, afkomstig uit de schilderijenserie

'Inner Landscapes'

Auteursfoto: © Rita Newman

ISBN 978-94-91411-43-4 / NUR 728

E-ISBN 978-94-91411-56-4

Niets uit deze uitgave mag gereproduceerd worden

zonder schriftelijk toestemming van:

Samsara Uitgeverij bv

Herengracht 341, 1016 AZ Amsterdam

www.samsarabooks.com

Inhoud

Voorwoord	xI
Inleiding	25
Het verhaal van mij	31
Persoonlijk of onpersoonlijk?	55
Weten en niet-weten	93
Niets te koop	121
Wat is wat is?	153

Alles wat er is, is dit...

het ene dat zich laat zien als twee
het niets dat zich laat zien als alles
het absolute dat zich laat zien als het relatieve
het onveroorzaakte dat zich laat zien als het
 veroorzaakte
eenheid die zich laat zien als verdeeldheid
subject dat zich laat zien als object
het onpersoonlijke dat zich laat zien als het
 persoonlijke
het onbekende dat zich laat zien als het bekende

Het is stilte die weerklinkt en roerloosheid die
 beweegt, en deze woorden die zich laten zien
 als aanwijzingen voor het woordeloze

... en toch gebeurt er niets

Voorwoord

O genschijnlijk...

Als iemand me een tijdje terug in het verhaal had verteld dat ik voor groepen zou spreken over een boek dat ik geschreven had, zou dat onwaarschijnlijk hebben geleken en iets dat verhoed moest worden. Maar ja, *Het open geheim* verscheen en korte tijd later zat ik in een appartement in een voorstad van Londen en stond op het punt het boek te bespreken met vijf mensen die ik nog nooit had ontmoet. Toen de discussie aanving was er plotseling een herkenning van 'thuiskomen.' Het leek wel of ik in een situatie was beland waarin een heel eigen hartstocht voor vrijheid tot uitdrukking kwam.

Als kind had ik het gevoel dat de God waarover men mij had verteld niet zo'n goede God kon zijn, als hij

alleen maar in de hemel woonde. Hij had toch zeker al overal in moeten zijn, ook in mij. Later, toen ik me bezighield met het christendom en andere leren en ontwikkelingsmethoden, voelde ik me nooit op mijn gemak bij een geloof dat mij dwong te veranderen, beter te worden of stiller, opener, meer gefocust of wat dan ook. Het hele idee om vooruitgang te boeken en een soort hoger niveau waardig te zijn of te bereiken leek me op de een of andere manier een verkeerde insteek. Was er iets mis met mij, of was er een andere mogelijkheid?

Dat deze boodschap in een dergelijke fundamentele en onwrikbare vorm opdook, kwam eerst als een verrassing. Naarmate de inhoud en het wezen van het bericht groeide, openbaarden zich steeds diepere lagen van herkenning. De meeste inzichten die daarna geuit werden, waren aanvankelijk niet verwacht, maar er was duidelijk iets veranderd of weggefallen waardoor deze dynamiek mogelijk gemaakt werd. Wat ook verdween was ieder gevoel van persoonlijke betrokkenheid of invloed. Er was geen gevoel van eigenaarschap of enige vorm van aanwezige kennis die ontwikkeld moest worden en aan 'iemand anders' doorgegeven moest worden.

Daarna leek het wel alsof ik naar bijeenkomsten ging in een soort leegte waaruit eenvoudig, direct en spontaan

antwoord kwam, zonder aarzeling, berekening of interpretatie. Soms leek er geen voor de hand liggend antwoord te zijn op een vraag, maar kwam er, terwijl de vraagsteller de laatste paar woorden uitsprak, zomaar een antwoord.

Er was echter geen vraag of idee aanwezig dat er sprake was van channeling of gevoel van een andere bron van waaruit die antwoorden ontstonden. De beste beschrijving is dat dit allemaal leek voort te komen uit leegte en volheid tegelijk... een paradox!

De andere herkenning was dat de antwoorden op geen enkele manier directe antwoorden op een vraag waren, maar meer dat elk antwoord hetzij de mythe van afgescheidenheid blootlegde hetzij wees op de paradox erin. Het antwoord leek wel te ontstaan uit niets en terug te keren naar niets.

De essentie van de communicatie van het open geheim is constant gebleven. Er zijn echter enkele woorden en uitdrukkingen geweest die afgedankt zijn en het bericht lijkt over het geheel genomen dieper te gaan en directer te zijn.

Omdat deze boodschap niet voortkomt uit enige persoonlijke ervaring, kennis of zelfbewustheid, is het

zonder plan, doel of motivatie om tegemoet te komen aan een behoefte. Daardoor gaat de overdracht moeiteloos... het is slechts wat er gebeurt... ogenschijnlijk.

Nog een fundamenteel verschil is dat aangezien er nu niet meer verondersteld wordt dat er een afzonderlijk individu is, het ook niet nodig of vereist is iemand of iets te veranderen. Het idee dat de ogenschijnlijke zoeker onbeweeglijker, stiller, bewuster, onbevanger, ontvankelijker, eerlijker of wat dan ook moet worden, wordt herkend als weer zo'n illusie binnen het droomverhaal over 'mij'. Die afwezigheid van een persoonlijke agenda kan heel bevrijdend maar ook heel bedreigend zijn. De ogenschijnlijke vraagsteller is misschien op zoek naar allerlei antwoorden en instructies die gebruikt kunnen worden op wat hij ziet als een 'ontwikkelingsreis'. Ieder antwoord dat voortkomt uit het bericht van het open geheim, legt slechts de mythe van het zoeken bloot of poogt te beschrijven wat niet gekend kan worden. Daarom worden de behoeften van de zoeker voortdurend niet bevredigd, omdat het antwoord niet echt het 'antwoord' of advies is dat verlangd wordt.

De zoeker loopt alleen maar steeds in kringetjes rond, en het antwoord van het open geheim kan dat slechts blijven bevestigen, en licht werpen op de manier

waarop het gebeurt. In de natuurlijke werkelijkheid is er geen echte zoeker, geen echt antwoord en geen echte tijd. Wat er ogenschijnlijk kan gebeuren, voorbij vragen en antwoorden, is iets anders, dat woorden te boven gaat. De hele kennelijke, verkrampte, zoekende energie lijkt soms uit elkaar te vallen en te verdampen of in te storten. Er is niets werkelijks dat moet gebeuren. Er is geen echte zoeker, pad, bevrijding, iets dat beter of slechter is of een hogere intelligentie die een lotsbestemming weeft, en er valt op geen enkel niveau een echte keuze te maken. Het enige dat blijkbaar gebeurt is slechts een verschijning; de vormloze vorm; het relatieve absolute; het non-duale dualisme. Het niets, dat niet het alles wordt, maar al alles is. Het is het werkelijke en het onwerkelijke, dat wat is en niet is. Het is die paradox van werkelijk en onwerkelijk die het afgescheiden zelf totaal verwacht, want het zelf kan alleen bestaan in wat het als echt ervaart.

Omdat ik niets met deze boodschap te maken heb, verheugt het me te zeggen dat zij heel zeldzaam is en in ieder opzicht totaal losstaat van enig bericht dat tracht de zoeker te helpen iets te vinden dat vervulling heet. Er is niets te koop en geen 'jij' die iets al dan niet kan doen om verlicht te worden. Dat idee zou totaal in tegenspraak zijn met de hele essentie van het bericht van het open geheim.

Als iemand meent dat hij persoonlijke vervulling heeft gevonden, dan zou hij best kunnen proberen anderen te begeleiden of inspireren die ook te vinden. Daar is niets goed of verkeerd aan... het gebeurt blijkbaar. Evenzo is er niets goed aan of mis met belichten wat hier gezien wordt als het versterken van een illusie. Dat gebeurt ook... blijkbaar! De visie van het open geheim is dat al het ingespannen zoeken zinloos is omdat dat op een misleidende maar hypnotiserende droom gebaseerd is. Het belichten van die dualistische droom wordt hier gezien als het enige mededogen, en al het andere dat die droom ondersteunt is een misplaatste inspanning die iemands gevoel van afgescheidenheid alleen maar versterkt.

De term 'non-duaal' wordt voortdurend verkeerd gebruikt en is de laatste tijd een kwalificatie geworden voor veel vormen van onderricht of methoden. Wanneer ik mensen vraag wat ze bedoelen met een non-duaal proces, zien sommigen het blijkbaar als een persoonlijke oefening die leidt tot een meer bevredigende persoonlijke ervaring. Hoe kan dat iets anders zijn dan dualisme, als er iemand is die kan kiezen ergens anders heen te gaan? Er gebeuren blijkbaar toch zeker al twee dingen. Het open geheim onmaskert wat gezien wordt als dualistisch onderricht.

Mensen hebben gevraagd of deze boodschap ook ergens anders wordt gegeven en dat ligt natuurlijk, en heeft altijd gelegen, in de lijn van het zoeken. Dit wordt zeer weinig erkend omdat het niet acceptabel is voor de dromer in het droomverhaal. Verborg in de boodschappen van de meeste grote godsdienstleren zit ook een verwijzing naar de essentie van wat er met de boodschap hier wordt doorgegeven. Die bedreigt het populaire onderricht van een pad, een ontwikkeling of een discipline die tegemoetkomt aan de behoefte van de zoeker om moeite te doen teneinde waardig te worden.

Er is een zeer eenvoudige en directe manier om het fundamentele verschil tussen deze twee visies te herkennen – de leer van worden wil de zoeker helpen, het open geheim doet dat niet.

Het andere verschil is dat dit bericht niemand toebehoort en niet uitgesproken wordt vanuit persoonlijke kennis, invloed of energie. Er is niets dat van iemand overgedragen kan worden op iemand anders, want er is niemand.

Er wordt soms gesuggereerd dat de boodschap van het open geheim te compromisloos is. Maar het is onvermijdelijk dat een boodschap die afgescheidenheid als

een illusoire droom herkent volstrekt niets te bieden heeft ter ondersteuning van die illusie. Er zijn ontelbaar veel boodschappen of vormen van onderricht die kortstondig aan de droom van de zoeker tegemoetkomen, maar hoe kan er een compromis met een illusie gesloten worden als dat niet weer een illusie is?

Zowel Claire als ik hebben het met verwondering gadeslagen hoe deze boodschap zich ontvouwd en geopenbaard heeft aan een steeds groter publiek.

Ik kende Claire vele jaren als vriendin, voordat er een veel innigere relatie tussen ons ontstond. We leidden samen een uitgeverij en later is het boek *Het open geheim* geschreven. Tijdens die periode viel bij ons beiden ieder gevoel van een afgescheiden zelf weg.

We moesten de uitgeverij die we leidden verkopen toen het open geheim onze tijd en energie bleek over te nemen. Sinds die tijd hebben we het doorgeven van het open geheim samen georganiseerd en het zien groeien tot wat het vandaag is.

Er zijn heel veel dingen aan Claire waar ik van houd en dat geldt blijkbaar ook voor veel anderen. De mensen die haar ontmoeten worden, meer dan door wat ook, omhuld door haar hartelijke, zachtaardige warmte en

openheid. Ze straalt ook een grote mate van integriteit uit waardoor mensen heel open zijn en haar vertrouwen. Ze heeft een natuurlijke gevoeligheid voor wat haar verteld wordt, en er is sprake van een grote intuïtie die snel herkent wat er gaande is en die ook alles waarin geschipperd of wat achtergehouden wordt aanvoelt. Ze heeft een geweldig uitbundig gevoel voor humor. Haar natuurlijke sereniteit en bereidwilligheid om de mensen om haar heen te verwelkomen is een grote vreugde. Wanneer ik haar gadesla als ze met mensen staat te praten tijdens bijeenkomsten, maar ook in het gewone leven, heeft ze een manier van doen die onmiddellijk overgaat in vriendschap waarin over en weer gepraat en vaak gelachen wordt. Ze heeft veel goede vrienden die gewoon graag bij haar zijn. Ze heeft een bepaalde kwaliteit waardoor mensen weten dat het veilig is haar alles te vertellen, en ze ook aanvoelen dat het onthouden en gekoesterd wordt.

We hebben goede vrienden buiten dit werk, maar we hebben ook veel vrienden gekregen door deze communicatie en deze boodschap. De steun en inspiratie voor wat er gebeurt is enorm. De vreugde en vrijheid van het verspreiden van deze boodschap heeft ons beiden heel diep geraakt en we zijn altijd verwonderd over de eenvoud en directheid van dat bericht, en hoe het zo gekomen is.

Wanneer er geen gevoel is van hiërarchie, van een bijzonder mens die iets heeft wat andere mensen niet hebben, dan ontstaat er een vanzelfsprekende vrijheid en vreugde uit die openheid.

Alle versleten ideeën, overtuigingen, belemmeringen en eisen ten aanzien van persoonlijke verandering of verbetering uit het verleden verschrompelen eenvoudig in dit ongebreidelde loslaten.

De andere kwaliteit die verbonden is met een dergelijke communicatie is een natuurlijke humor die voortkomt uit de onderkenning van de vertederende en kwetsbare aard van het mens-zijn. Plotseling gaat de uiteenzetting van de mythe van het ogenschijnlijk belang van 'mijn verhaal,' de betekenis van goed en fout en de rechtvaardiging van moreel en ethisch gedrag eenvoudigweg de mist in.

In het verhaal van deze aarde is er nu een zeker gevoel van een energetische verschuiving die schijnbaar plaatsvindt in de psyche van mensen, die iets te maken heeft met de rebellie tegen de oude patriarchale orde van het gevestigde gezag.

Het is heel duidelijk dat politiek gezag en dictatuur in sommige gebieden hun schijnbare controle en invloed

aan het verliezen zijn. Dat kan ook gezegd worden van traditionele religies. Er is blijkbaar een bereidheid om traditionele beperkingen te veronachtzamen en zich te begeven in iets dat meer bevrijding biedt.

Met betrekking tot de ogenschijnlijke geschiedenis van het spirituele zoeken lijken Oosterse en Westerse invloeden de laatste tijd tot elkaar te zijn gekomen. De kortstondige en mystieke energie van het Oosten heeft zich gemengd met de meer assertieve, cerebrale en overheersende invloed van het Westen. Daardoor lijken er tekenen te zijn van het einde van de behoefte aan goeroes, aan een bijzonder iemand die iets bijzonders heeft, een hogere leiding die leidt tot een hoger niveau of zoiets. Het geloof dat de zoeker onwaardig is en meer open, stil of aan een hiërarchisch proces onderworpen moet zijn, lijkt zijn fascinatie te verliezen.

Ook interessant is dat recente ontdekkingen in de neurowetenschap en de natuurkunde tot soortgelijke conclusies leiden als die van sommige mystici door de duizenden jaren van zoeken heen. Natuurlijk worden die wetenschappelijke conclusies bereikt door individuele observatie en berusten daarom onvermijdelijk op een verhaal. De theorie-van-alles waar wetenschappers

naar streven kan blijkbaar alleen voortkomen uit een allesomvattende visie.

Veel mensen die naar de bijeenkomsten van het open geheim komen, hebben al in de een of ander spirituele richting geïnvesteerd. Wanneer zij daar een boodschap vinden die niet aan de behoeften van een zoeker tegemoet komt en geen pad of ontwikkeling biedt, zouden ze kunnen terugvallen in wat ze dromen dat ze kunnen weten, doen en bezitten. Maar er kan een weerklank zijn die het zoeken naar het zelf overstijgt, en er lijkt een groeiende respons te zijn op het onkenbare, onbegrensde mysterie van gewoon maar zijn.

Inleiding

O genschijnlijk...
Lang geleden werd algemeen geloofd dat de aarde het middelpunt van het universum was. Nu wordt algemeen geloofd dat het zelf het middelpunt van de mens is.

Deze inzichten komen voor in de zogenaamde evolutie, die in het verhaal voor echt wordt gehouden. Maar vanuit deze plaats wordt het gezien als het niets in een andere gedaante. Wat volgt is daarom alleen maar weer een verhaal dat, zoals alle verschijningen, tegelijkertijd zowel echt als onwerkelijk is. Het is echter ook een interessante metafoor, die de manier waarop het individu, het 'ik', het 'zelf' is aanvaard als een autonome entiteit die een zeer reële en overheersende invloed

heeft op wat algemeen wordt beschouwd als 'het echte verhaal over de wereld.'

Schijnbaar waren er ooit geen mensen op aarde. Er was slechts aarde, rotsen en water, de zon scheen en het regende. Naarmate het leven ogenschijnlijk evolueerde, kwamen er dieren, vissen en vegetatie. Dieren aten andere dieren en planten. Vissen aten andere vissen en planten. Planten groeiden uit zichzelf en werden gegeten of stierven af, en aarde en rotsen waren aarde en rotsen.

Alles leek gewoon om geen enkele reden plaats te vinden... alles dat hersens had, had een heel eenvoudig, rudimentair brein... er was pijn en genot en respons en reactie.

Er was geen gevoel van dualiteit, goed of fout, doel of betekenis.

Maar, in het verhaal van de aarde verscheen nog een dier en dat ontwikkelde een ingewikkelder en verfijnder brein. Het schijnt dat recent onderzoek heeft vastgesteld dat het menselijk brein zich zo heeft ontwikkeld dat een deel ervan aannam dat de wereld buiten het lichaam een afzonderlijke subject-object werkelijkheid was. Als gevolg maakte een deel van het brein een middelpunt, ofwel

een van zichzelf bewuste identiteit, als verdere investering in zijn overleving en een mogelijke invloed op die vermeende afzonderlijke werkelijkheid. Het geconstrueerde zelf, 'ik', bestond en functioneerde alleen binnen die dualistische subject-object werkelijkheid.

Alles dat ervaren werd door het 'zelf', het 'ik' ... gedachten, gevoelens, geconditioneerde reacties en dergelijke, werden blijkbaar allemaal voortgebracht en georkestreerd vanuit de hersenen, en zo werd het toegevoegde kunstmatige zelf in wezen de marionet van die hersenen.

In het schijnbare verhaal, echter, ging het individu ook geloven dat het autonoom was en dat het invloed kon hebben op wat het zag als een heel echt verhaal in een hele echte wereld. Het partnerschap tussen brein en zelf ging over die wereld heersen, zo leek het tenminste. Zonder het per se te erkennen echter, kon het 'zelf', 'ik', nooit helemaal en altijd gelukkig zijn in die afzonderlijke werkelijkheid, ondanks al zijn pogingen om zijn verhaal te verbeteren. Het is alsof niets ooit helemaal genoeg leek, hoeveel het ook bereikte op het gebied van rijkdom, macht of wat dan ook.

De honger van het afgescheiden zelf is niet te stillen omdat het lijkt of er iets voortdurend aan ontbreekt.

Zelfs tevredenheid of de bevrediging van verlangen is altijd een tijdelijke of voorbijgaande ervaring. Het lijkt alsof het evolutionaire huwelijk tussen brein en zelf succesvol is geweest voor het brein voor wat betreft ogenschijnlijke overheersing, maar een mislukking voor het zelf voor wat betreft vervulling. Maar de evolutie heeft klaarblijkelijk geen vooruitziende blik.

In de tijd gezien bestaat het individu nog maar kort op aarde, maar zijn vermogen om te scheppen en te vernietigen is buitengewoon geweest en behelst, nog niet zo lang, ook zijn kennelijke vermogen om zichzelf te vernietigen.

Toen we enkele jaren geleden ons huis kochten stond er een oude pruimenboom in de tuin, die in het eerste jaar dat we daar waren een enorme hoeveelheid vruchten opbracht. Het was gewoon ongelooflijk hoe er steeds maar meer pruimen aan kwamen, zalige pruimen. En dan, toen hij uitgevierd was, ging hij opeens dood. In het verhaal van de aarde heeft de laatste eeuw kennelijk een ongelooflijke overvloed aan creativiteit in alle kunsten, wetenschappen, psychologie en technologie voortgebracht. Recenter lijkt er ook een bezeten energie te zitten in genotzucht in elke vorm. Beroemdheid staat bovenaan de lijst en individueel succes en falen zijn het overheersende persoonlijke

thema geworden, samen met de behoefte om op welke manier dan ook bijzonder te zijn.

Individuele revolte en boosheid naar de overheid, samen met de eis van meer vrijheid, is groeiende. Wat er in het Midden-Oosten en elders gebeurt geeft heel goed uiting aan de boosheid en wrok die blijkbaar heel hevig wordt voor het afgescheiden individu, wanneer het in weerwil van enorme en vaak extreme inspanningen niet in staat lijkt enige vorm van voortdurende vervulling tot stand te brengen.

De behoefte om steeds meer informatie en kennis te verzamelen wordt een belangrijker en meer krampachtige activiteit. Online bezig zijn met Facebook, Twitter en andere verbindingsmogelijkheden heeft blijkbaar het vermogen om op een minder directe manier, zonder intimiteit, toch ergens bij te horen.

Het streven naar persoonlijke vervulling lijkt met zelf-onderzoek, meditatie en dergelijke sterker en meer introspectief geworden. De komst van de psychologie en de meer recente New-Agebeweging, waarbij persoonlijke ontwikkelingen van overwegend belang zijn geworden, brengen samen een krachtige focus teweeg op de behoefte van het individu om meer waarde en kracht te krijgen. Al deze persoonlijke activiteiten lijken sneller

in de richting van een soort egocentrisch hoogtepunt te gaan.

Maar de kwestie die hier opgeworpen wordt heeft niet zozeer te maken met het klaarblijkelijke vermogen van het zelf om genot te zoeken en mogelijk zichzelf te vernietigen, maar meer met zijn kennelijk onverzadigbare behoefte zichzelf voor de gek te houden en daardoor af te zien van datgene waarnaar het meest verlangd wordt.

Het verhaal van mij

Alles wat er is, is het geheel... onbegrensde energie die zich laat zien als alles... de hemel, bomen, gevoelens, gedachten, wat dan ook. Het is het mysterie van niet-iets dat tegelijkertijd alles is.

Er staat niets los van het onbegrensde alles en toch, omdat het vrij is, kan het ogenschijnlijk losstaan van zichzelf... het kan het verhaal van 'mij' lijken. Er is niets goed of fout aan die schijn, die heelijkheid is die er schijnbaar is.

Er lijkt een verkrampde energie in de mens te ontstaan die een gevoel van afgescheidenheid veroorzaakt waaruit een uniek gevoel van identiteit ontstaat... zelf-bewustzijn. Het 'ik' is geboren en het verhaal van 'mij' lijkt te beginnen. 'Ik' is het verhaal en het verhaal is 'ik' en het een kan niet bestaan zonder het ander. Ze

verschijnen en functioneren beide alleen in een dualistische subject-objectwerkelijkheid, die wordt gehandhaafd door het gewaarzijn. Alles lijkt persoonlijk ervaren te worden als een reeks gebeurtenissen in ware tijd die een echte 'mij' overkomen. Binnen dat verhaal lijken tijd, reis, doel, vrije wil en keuze werkelijk te bestaan.

Dit gevoel van afgescheidenheid is niet alleen maar een idee, een gedachte of een geloof. Het is een verkrampde energie, belichaamd door het hele organisme, die invloed heeft op elke ervaring. Als gevolg ervaart het 'ik' een boom, de hemel, een ander, een gedachte of een gevoel door een sluier van scheiding. Het is alsof 'ik' een iets is en alsof al het andere een heleboel andere afzonderlijke ietsen zijn die 'mij' overkomen. Wat uit dit gevoel van niet-direct-betrokken zijn voortkomt is een subtiel gevoel van onbevredigdheid; een gevoel dat er iets kwijt of verstopt is. Voor de meeste mensen is dit gevoel van onvrede niet zo duidelijk, en omdat ze menen een individu te zijn met vrije wil en keuze zijn ze blijkbaar gemotiveerd om een succesverhaal te creëren... goede relaties, goede gezondheid, rijkdom, persoonlijke macht en wat ook meer.

Sommigen voelen echter beter aan dat er iets lijkt te ontbreken. Dat gevoel brengt een verlangen teweeg

naar een dieper gevoel van vervulling. Er kan een onderzoek zijn naar religie, therapie of de betekenis van verlichting. Omdat het 'ik' ervan overtuigd is geraakt dat het de middelen heeft zijn verhaal te beïnvloeden, neemt het ook aan dat het diepere vervulling kan vinden door zijn eigen keuze, vastberadenheid en actie.

Het 'ik' kan bijvoorbeeld naar een priester, naar een therapeut of naar een leraar in verlichting gaan om te vinden wat het denkt nodig te hebben.

Vaak kan er, omdat het 'ik' voelt dat het iets heeft verloren, sprake zijn van een gevoel van ontoereikendheid en daarom wordt er een onderricht gevolgd dat de behoefte bevredigt om iets te doen wat een persoonlijke transformatie teweegbrengt, en maakt dat het 'ik' vervulling waard is. Al die activiteit vindt ogenschijnlijk plaats binnen het verhaal van 'ik' dat functioneert in een kunstmatig dualistische werkelijkheid. Het 'ik' zoekt dus in het eindige naar dat wat oneindig is. Het is een iets dat een ander iets zoekt, en waar het werkelijk naar verlangt blijft onbereikbaar omdat het al alles is. Het probeert dus eigenlijk lucht te vangen met een vliedernet. Het is niet moeilijk, het is op een geweldige manier onmogelijk. De fundamentele zinloosheid van dat zoeken voedt voor het 'ik' onvermijdelijk het gevoel nog waardelozer en geïsoleerder te zijn.

In de activiteit van het zoeken kunnen er echter onderweg ervaringen voorkomen die het 'ik' aanmoedigen verder te zoeken en beter zijn best te doen. Persoonlijke therapie kan een voorbijgaand gevoel van persoonlijk evenwicht in het verhaal brengen. Methoden als meditatie kunnen een toestand van vrede of stilte brengen. Zelfonderzoek kan een schijnbaar voortschrijdende ervaring van inzicht en versterkt gewaarzijn geven. Maar gewaarzijn is een functie waarvoor iets buiten jezelf vereist is om je gewaar van te zijn. Gewaarzijn voedt eenvoudig afgescheidenheid, en er kan een toestand van objectiviteit ontstaan die ten onrechte voor verlichting wordt aangezien.

De basis van alle onderricht om verlicht te worden is het idee dat een verandering van geloof of ervaring ertoe kan leiden dat 'ik' zelf weet wat eenheid, zelf-realisatie of het ontdekken van 'mijn' eigen ware aard is. De hele investering in een ontwikkelingsweg blijft het verhaal voeden van 'ik' die iets bereikt. Zelfs de suggestie van persoonlijke overgave of aanvaarding kan aanvankelijk aantrekkelijk zijn en een bevredigende toestand geven... eventjes. Er zijn veel vormen van zogenaamd 'onderricht' in non-dualiteit die het verhaal voeden van het 'ik' dat bevrijd wordt.

Maar het een-zijn waarnaar verlangd wordt is grenze-loos en vrij. Het kan niet vastgepakt of zelfs benaderd worden. Noch is er iets dat gedaan of veranderd moet worden of beter moet worden gemaakt dan dat wat reeds alles is.

De 'ik'-ervaring kan heel overtuigend zijn omdat 'de wereld' waarin het leeft lijkt gedomineerd door vele 'ikken' in vele verhalen. Maar het 'ik'-concept kent geen constantheid. Het hele 'ik'-verhaal is slechts een heelheidsdans zonder zin of betekenis.

Diepgaand en onweerlegbaar blootleggen hoe kunstmatig het concept van afgescheidenheid en het verhaal van 'mij' zijn, kan blijkbaar de beperkingen die het vast op zijn plaats houden losser maken en kan laten zien hoe het zoeken het dilemma alleen maar kan versterken. Het ogenschijnlijke gevoel van afgescheidenheid is echter in essentie een energetisch verkrampde energie die door geen enkele conceptuele helderheid ongedaan zal worden gemaakt.

Wanneer er ontvankelijkheid is voor iets dat egocentrische en persoonlijke ervaring te boven gaat, dan kan de ogenschijnlijk verkrampde energie ineensstorten in de grenzeloze vrijheid die er reeds is. En dat is nog steeds

maar een verhaal dat poogt te wijzen op een totale paradox en die te beschrijven... het ogenschijnlijke einde van iets dat nooit echt was... het verhaal van 'mij'.

Het enige dat er is, is grenzeloze vrijheid.

Er volgen nu, en ook verderop in het boek, enkele vragen die in de verschillende bijeenkomsten gesteld zijn.

Hoe gebeurt het ineenstorten?

Er is geen hoe. Afgescheiden zijn lijkt alleen maar te gebeuren. Het is niet echt. Er is dus geen ineenstorting, niet in reële zin. Het lijkt alleen maar zo, en dat is het mysterie. Het is zowel werkelijk als onwerkelijk. Jij suggereert dat er een feitelijke gebeurtenis is. Die hoeft er niet te zijn omdat alles al heel is. Wat er ogenschijnlijk niet meer is, is het gevoel dat alles niet heel is.

Maar u had het toch over de ineenstorting?

Het open geheim probeert een verhaal te beschrijven dat gaat over iets dat alleen maar schijnbaar gebeurt. De woorden beschrijven een paradox maar ze maken er geen werkelijkheid van. Ik zou kunnen zeggen dat

dit 'niet-iets' is 'dat verschijnt als iets', dat zijn woorden. Die zijn niet 'niet-iets dat verschijnt als iets', het zijn woorden die proberen iets te beschrijven wat niet te begrijpen is. Dat is wijzen naar iets dat het begrip te boven gaat...

Als niets werkelijk is, wat is dan de stoel?

De stoel is het niet-iets dat stoelt. Het 'ik' ziet hem als een concreet voorwerp door te kijken met een gevoel van afgescheiden zijn. In feite is de stoel bewegende deeltjes die al stoelend rondrennen, en dan kijkt het 'ik' ernaar en ziet en ervaart het als een echt op zichzelf staand object dat stoel heet.

U zei dat er een verschil is tussen ontwaken en bevrijding?

We hebben het weer over het verhaal. In het verhaal kan het lijken of de zoeker rondloopt en dat er plotseling geen zoeker is, en dan lijkt het of de zoeker er aan de andere kant uit komt. Hij denkt dat er iets verbazingwekkends is gebeurd en wil daarin zijn. Die periode voor de ineenstorting, of niet, wordt ontwaken genoemd, het is een ontwakende energie, een dans tussen 'ik-zijn' en 'zijn.' Dat kan jaren duren of minuten, daar zijn geen regels voor. Het is zowel werkelijk als onwerkelijk.

Gisteren sprak u over de golven en de oceaan. Is het verhaal nodig om de oceaan te kennen?

Er is niets nodig. De golven en de oceaan hebben elkaar nodig, ze zijn beide wat is en niet is. Niets is nodig omdat alles al heel is. Binnen het geheel ontstaat iets dat het gevoel heeft dat het ervan afgescheiden is en op dat moment ontstaat behoefte. Binnen heelheid ontstaat het schijnbare verhaal van 'ik' en 'ik' gelooft dat het dingen nodig heeft, intentie heeft, denkt dat het vrije wil heeft en denkt dat het zijn verhaal kan verbeteren. Het is niet-iets dat verschijnt als iets dat op zichzelf staat. Zoeken en het verhaal is slechts de absolute expressie van heelheid. Het is al volmaakt. Het nodig-hebben wordt gevoeld door het 'ik' en is een illusie. Van begin tot eind is het zo dat alles heel is, maar het idee dat je heelheid kunt vinden is illusoir en zinloos. Je hoeft het niet te vinden, want het is het al. Maar dat zijn slechts woorden; in energetisch opzicht is dat wat er gebeurt... ogenschijnlijk.

Zoeken naar zijn is geloven dat het verloren is. Is er iets verloren geraakt, of is het alleen maar zo dat het zoeken het versluiert? Danst de geliefde altijd net waar wij niet kijken?

Wat veranderde er in uw dagelijks leven nadat u zogenaamd bevrijd werd; naar uw werk gaan, boodschappen doen...?

Ik ben niet bevrijd. Er hoefde dus niets te veranderen. Het leven ging door zoals het daarvoor deed, maar voor niet-iemand. Het idee dat er iets zou veranderen zou betekenen dat er iets beter was dan daarvoor. Het gevoel om van het leven afgescheiden te zijn was er eenvoudigweg niet meer. Dat zou je een verandering kunnen noemen als je wilt, maar in feite gebeurt er niets. Wat je wel zou kunnen zeggen is dat er geen schijnbaar 'ik' op je schouder zit dat oordeelt over ervaringen; betere boodschappen of slechtere boodschappen. Dat is er niet meer. Alles is in harmonie wat dat betreft; zelfs disharmonie is harmonieus; het is slechts wat is.

Het 'ik' denkt graag dat 'is-heid' ook maar een verhaal is.

Het 'ik' kan iets alleen interpreteren vanuit zijn eigen perspectief. Het ziet alles vanuit een dualistisch standpunt.

Wanneer ik u hoor spreken is het zo'n paradox. Het lijkt wel of niets er iets toe doet, er is zoveel liefde. Maar de geest ziet dat als een beter verhaal.

De zoekende geest kan alleen terugvallen op een soort verhaal. Daar wil hij blijven, dus één manier is om hiervan een religie te maken, of een idee dat hier niemand is, of een formule. Hij denkt dat er een betere manier moet zijn, maar het moet wel voor 'mij' zijn.

Wat er blijkbaar plaatsvindt is de energetische verandering, en herkent de geest die?

Dat kan hij nooit. Er is niet zoiets als een werkelijke geest. Het lichaam houdt ogenschijnlijk afgescheidenheid vast, maar er zijn ook ideeën over, over dat 'ik' hier ben en hoe het zou moeten zijn. Eigenlijk kan de energie van geconstrueerde ideeën en geloven dit nooit begrijpen, omdat de hele essentie van 'mij' in een eindige wereld functioneert en het 'ik' het oneindige niet kan begrijpen.

Wat u zegt is dus niet belangrijk, maar waarom zegt u dan dat de geest het opgeeft?

De geest geeft het niet op; de illusie van afgescheidenheid is er opeens niet meer. De ideeën over een 'ik' dat iets werkelijks is, stort in met de energie. De gedachte: 'ik sta op mezelf' is slechts een idee dat uitdrukt wat er lichamelijk wordt gevoeld. Afgescheidenheid heeft niets te maken met geloof, het denken of ideeën;

deze zijn alleen een verbale bevestiging van iets dat energetisch is.

Denkt u dat u en uw onderricht een doel hebben?

Nee, er is geen doel en geen persoonlijk onderricht.

Maar waarom heeft u een boek geschreven en waarom komt u hierheen?

Ik heb geen boek geschreven, ik ben niet hierheen gekomen. Er is een boek geschreven. Dat is wat er schijnbaar gebeurd is.

Is het gebeurd met een doel?

Nee, dat is de droom. Er is geen doel; het idee dat iets doel en waarde heeft is het idee dat jij bestaat. Jij bestaat niet. Er is alleen niet-iets, alleen lege volheid.

Dus, als het maar een verschijning is, kan er van alles gebeuren?

Absoluut, alles zou kunnen gebeuren. Je kunt niet weten wat er hierna zal gebeuren in de verschijning. Het is allemaal schijnbaar. Het is niet-iets dat zich lijkt te manifesteren.

Is het onvoorspelbaarder wanneer er niemand is?

Het is altijd onvoorspelbaar. Het is niet zo dat iemand leeft in niet-weten. Er is alleen niet-weten. Dit is nieuw, dit is niet-iets dat verschijnt als dit. Alleen 'ik' raakt gefrustreerd en denkt dat alles kenbaar is, en daarom teleurstellend.

Op een bepaalde manier kan leegte een aanwezigheid zijn, een eeuwigheid. Is het hetzelfde als wat we God zouden noemen?

Woorden als 'Aanwezigheid' en 'God' kunnen objecten worden om te vinden. Dit is alles. Dit is geen object; het blijft verborgen door alles te zijn en het kan niet gevonden of gekend worden.

Ik was een gebed aan het schrijven maar mijn gebed had al die kenmerken waarover u spreekt... maar het is nog steeds een object...

Sommige mensen praten over zwijgen of stilte. Maar 'wat is' zwijgt niet en is niet stil, het is gewoon. Woorden kunnen niet beschrijven wat is. De andere paradox is dat woorden en gebeden ook zijn wat is.

Er zijn bepaalde leraren die hun identiteit niet hebben

losgelaten. Kan hun boodschap, die misschien hun ervaring van het niets is, veranderen door ons inzicht – zodat we hen kunnen vergeven voor onze eigen geloof in wat ze zeggen?

Er bestaat niet zoiets als een ervaring van niet-iets. Er valt niets te vergeven. Zelfs zuiver dualistisch onderricht komt voort uit niet-iets. Wanneer er niemand is, wordt herkend dat er geen mogelijkheid is dat er iemand anders is die kan helpen. De hele basis van persoonlijke bevrijding komt voort uit iemand die iemand anders wil helpen iets te vinden. Het is gebaseerd op het idee van twee. Alles wat probeert een ander te helpen is dualisme, en dat is het geheel dat verschijnt als afgescheidenheid, ogenschijnlijk.

Wat denkt u dat er bedoeld wordt met de term 'neo-advaita'?

De term 'neo-advaita' is, zo lijkt het, aangenomen door traditionele advaitaleraren om het onderricht van deze tijd dat beweert advaita of non-duaal te zijn, te beschrijven als niets meer dan oppervlakkige pogingen om over te brengen wat traditionalisten zien als een intens complexe verzameling spirituele overtuigingen en disciplines. De banale suggestie is dat traditionele 'niet-tweeheid' superieur is aan hedendaagse

‘niet-tweeheid.’ Maar ondanks deze kwestie is er blijkbaar altijd een verborgen bericht geweest dat geen behoefte heeft aan tradities, onderricht en titels.

Ontvouwt alles zich elk moment opnieuw? U zei dat alles nieuw is, dus....

Het lijkt alleen maar zo, dat het zich ontvouwt. Het is tijdloos. Het is het mysterie. Er is niet zoiets als elk moment.

Hoe zit het dan met geloof? Tenzij wat echt is ook echt is, is geloof vereist.

Geloof is een constructie die dromen en verwachtingen ondersteunt. Mensen hebben een droom over religie; ze hopen en dromen dat het werkelijk is en zo wordt geloof gemaakt. Het gaat over het projecteren van je hoop en je dromen op iets dat je wilt hebben. Je kunt dat met dit bericht niet doen want het ‘ik’ wil dit niet. Het ‘ik’ wil geen afwezigheid, daarom kun je geen geloof hechten aan je eigen afwezigheid. ‘Ik’ wil verder leven, het wil ontzettend graag overleven en zal alles doen om door te gaan. Een van de meest effectieve manieren daartoe is op zoek gaan, omdat zoeken op een fantastische manier niets oplevert en daarom door zal gaan. Het ergste zou het voor ‘mij’ zijn om afwezig

te worden. Ironisch genoeg rent het ‘ik’ de hele wereld over in de poging dat te vinden wat reeds alles is.

Door de mythe te zoeken waarvan hij droomt dat hij haar kan bereiken, vermijdt de zoeker effectief wat hij het meest vreest... het niet-bestaan ervan.

Wat bedoelde u toen u zei dat het ‘ik’ het lijden bezit?

Het ‘ik’ is als een groot kleverig koffiebroodje dat energie slurpt. Het ervaart alles als iets dat ‘mij’ overkomt en van mij is. Het maakt alle gedachten en gevoel schijnbaar tot het zijne. Het denkt dat het succesvol kan worden en ook dat het verlicht kan worden. Het meent dat het zelf verlicht kan worden. Zo ziet de ‘rijke man’ er blijkbaar uit... ogenschijnlijk.

Ik heb twaalf jaar in een klooster gewoond en daar was heel veel flauwekul gaande; zoals eigenaarschap van onwaardigheid. Maar alle spelletjes die we spelen zijn zo en waarom willen we niet sterven?

Omdat het ‘ik’ gefascineerd is door de zoektocht. Het enige dat we hier doen is het ‘ik’, ‘mij’, het ‘zelf’ ontmaskeren, dat leeft in zijn eigen kunstmatige werkelijkheid. Het droomt dat het totaal echt is en dat alles wat er

gebeurt ook alleen maar werkelijk zo is. 'Ik ben echt, ik leef in een echt verhaal en ik heb echte vrije wil en keuze. Ik leef in een echt verhaal dat betekenis en doel heeft en ik kan van andere mensen leren hoe ik een succes van mijn leven maken. Ik kan leren een pad te volgen om verlicht te worden.'

Maar waar het naar verlangt is het oneindige, de vrijheid en grenzeloosheid van het oneindige, wat alles is wat er is. Het 'ik' leeft in, en ervaart alleen, een beperkte subject-object, ogenschijnlijk eindige wereld. Als er geen eindige gedroomde wereld is, is er geen 'ik'. Het kan niet ophouden met 'ik' te zijn dat iets najaagt wat het nooit zal vinden.

De functie van 'ik' is zoeken. 'Ik' is geboren uit scheiding, en het ligt in de aard van scheiding om altijd te zoeken. De energie van scheiding ontstaat en zodra scheiding ontstaat, ontstaat het 'ik' en het kan alleen maar zoeken en verlangen naar huis, naar eenheid. Wij laten zien dat 'ik' een droom is die mogelijk ineen kan vallen, en we delen ook de realisatie dat er niet zoiets is als een 'ik' dat iets anders kan vinden dat verlichting heet.

Zou u iets meer kunnen zeggen over de goddelijke minnaar, en de relatie met het verhaal en het niets?

Er is geen relatie tussen de goddelijke minnaar en het niets. Het niets is de goddelijke minnaar. Het niets is ook alles; dat is niet-iets dat verschijnt als alles. Niet-iets zit niet hoog in een wolk, in een roze kerk van absolute hemel en brengt het relatieve naar hier beneden. Wat is, is niet-iets en dat is de paradox. Dat kan op geen enkele manier begrepen of geweten worden. Er is geen relatie tussen de goddelijke minnaar en het niets, want ze zijn hetzelfde. Waar jij in zit, dat is onvoorwaardelijke liefde. Dat is geen spirituele boodschap, maar de werkelijkheid is dat wat hier gebeurt het niets is dat verschijnt als alles. In feite wordt iedereen in deze kamer voortdurend bemind. Dus een pijntje in het lijf, of een warm gevoel, of denken, is de beminde. Er is niets dat niet de beminde is. Die liefde is onvoorwaardelijk. Ze kiest iemand niet omdat hij er leuk uitziet of de afgelopen drie weken gemediteerd heeft.

Onvoorwaardelijke liefde is onbegrensd en raakt op hetzelfde moment iedereen in deze kamer aan door te zijn wat er gebeurt. Het verstand zal zeggen: 'Hoe kan dat, als er pijn of verdriet is?' Verdriet en pijn is heilheid die pijn en verdriet. Je kunt niet ontkomen aan waar je naar verlangt, dat zal het niet toelaten, het is dit al. Het probleem voor 'mij' is dat het denkt dat het op een dag gaat gebeuren. Verlichting gaat niet op een dag

gebeuren, het is dit, nu al. Wanneer het kunstmatige, ogenschijnlijke 'ik' instort, is wat is het enige dat over is. Verlichting is dus niet iets dat iemand overkomt, het is reeds het alles.

De minnaar onderbreekt dus het zoeken van het ego?

Neen, het onderbreekt het niet. De minnaar is het niets dat optreedt als het zoeken van het ego. Anders houden we ons bezig met dualisme. Er is niets mis met zoeken. Het ego en zoeken zijn slechts wat er klaarblijkelijk gebeurt. De minnaar heeft er geen belang bij iets af te breken, want de minnaar is alles, inclusief ogenschijnlijke onderbreking.

Dus ook al is mijn geest veel rustiger wanneer ik hier ben, heeft dat niets te maken met de geliefde?

Je vredig voelen en je niet vredig voelen is de geliefde.

Maar kan het 'ik' dat nooit weten?

De minnaar is een tovenaar; de vrije energie kan sneller dan licht reizen en kan los van zichzelf lijken te zijn. Daarom kan de beminde ogenschijnlijk los van zichzelf zijn en bergen beklimmen en rijst eten en in grotten wonen al zoekend naar wat reeds is. Het heeft totaal

geen betekenis. Als het betekenis had zou het niet vrij zijn. Waar wij naar verlangen is absolute vrijheid, maar dat is angstaanjagend voor het 'ik', want over vrijheid heeft het geen controle.

Wat is uw ervaring om daar te staan?

Dat kan ik je niet vertellen. Wat is en niet is, is niet te beschrijven. Het is onkenbaar omdat het het geheel is. Als het beschreven kon worden dan zou het gekend kunnen worden. Het is geheel en al gewoon, natuurlijk en ontstellend duidelijk, voor niet-iemand.

Welke woorden zou ik moeten gebruiken voor het loslaten wat niet werkelijk was?

Je kunt geen woorden gebruiken omdat het onbegrijpelijk is. Hoe zou iets dat niet werkelijk is kunnen loslaten?

Maar is er een wijziging of verandering die ogenschijnlijk plaatsvindt?

Het is heelheid die eenvoudigweg lijkt te veranderen. Het optreden van verandering is zowel werkelijk als onwerkelijk.

Dus er verandert of gebeurt niets?

Er verandert niets en, erger nog, er gebeurt niets. Dit is onbevattelijk voor het 'ik', want het 'ik' leeft in een wereld van gebeurtenissen en het leeft in een wereld van weten dat er dingen gebeuren. Het is volslagen illusoir. Er bestaan veel richtingen van zelfonderzoek waarin gezegd wordt dat het eindresultaat daarvan bewustzijn is ofwel dat alles zichzelf kent. 'Ik' kan niet ontsnappen aan de hoop dat 'ik' uiteindelijk een antwoord zal vinden. Het antwoord moet zijn dat bewustzijn zichzelf kent. Het is een sprookje dat berust op de totale en rampzalige angst voor niet-weten. Niet-weten vervult 'mij' met afschuw; het betekent: 'Ik zal afwezig zijn' en dus luidt het onderricht dat het einddoel is om te weten dat ik ben. Er is echter geen 'ik' die ben is.

Het is niet te begrijpen, maar is het 'ik', de mand met het gat erin, dat dit de hele tijd wil horen? Ik kom iedere keer omdat ik dit steeds weer wil horen. Is dat de zoeker of iets anders?

Voor de zoeker is dit het laatste dat het wil horen. Het denkt dat het dit wil horen en wat knap is, is dat het komt en het eigenlijk niet hoort. De zoeker kan niet horen dat er niemand is, het is volslagen onmogelijk.

Het doet er niet toe omdat het horen of niet horen hiervan volkomen irrelevant is. Dit gaat aan de woorden voorbij.

Ik kom steeds weer en wanneer ik naar huis ga voel ik me vrediger. Ik dacht dat het kwam door wat u zei.

Je zou kunnen zeggen dat wat er gezegd wordt iets dat vastgehouden wordt losser maakt. Het 'ik' verzamelt ook allerlei ideeën over zichzelf en het zoeken. Er zijn heel veel mensen die proberen iemand te leren hoe hij verlicht kan worden, daarom verzamelt het 'ik' allerlei ideeën over wat verlichting is. Tot op zekere hoogte kan waar hier over gesproken wordt dat losser maken en de opperste zinloosheid van het idee verlicht te worden toelichten. Wat hier verder ogenschijnlijk kan gebeuren is dat het energetisch verkrampde gevoel dat er een 'ik' is, onpersoonlijke grenzeloosheid ontmoet. Die ingeperkte energie kan schijnbaar verdampen tot grenzeloosheid, tot 'alles wat er is.' Het is de energie van thuiskomen, en die gaat woorden volstrekt te boven. Het lijkt een beetje op licht en duisternis; op de een of andere manier lijkt er meer licht te zijn en dan keert de duisternis weer, nooit zo erg als eerst, en lijkt het licht toe te nemen. Wat hier gezegd wordt, wijst naar het oneindige en niet ervandaan. Niets hier vertelt je dat je

het oneindige kunt vinden. Daarom is het een zeldzame boodschap die voortdurend afgewezen wordt.

Kunt u iets zeggen over de eenheid van tegengestelden?

In de natuurlijke werkelijkheid zijn er geen echte tegengestelden. Alle tegengestelden zijn slecht schijn. In die natuurlijke werkelijkheid is het absoluut duidelijk voor niet-iemand dat alles zowel werkelijk als onwerkelijk is. Omdat er niets werkelijks is aan wat dan ook, heeft 'wat is' geen macht of betekenis, het is slechts een verschijning. In de verschijning lijken er tegengestelden te zijn, maar er is niets van betekenis of macht aan ogenschijnlijke tegengestelden. In de wereld lijken er mannelijke en vrouwelijke tegenpolen te zijn, maar in werkelijkheid zijn ze eenheid die verschijnt als een mannelijke en vrouwelijke energie. Ze zijn een metafoor voor bevrijding. De vrouwelijke energie wordt naar de mannelijke energie getrokken, en vice versa. Maar wanneer ze schijnbaar loslaten en bij elkaar komen is er niets dan eenheid over. Ogenschijnlijke tegengestelden zijn alle een uitdrukking van heelheid. De manifestatie is dus geheel en al neutraal, omdat het het niets is dat zich manifesteert. Het gaat nergens heen en komt nergens vandaan, het is neutraal. Er is geen echte wet. Het is energie die verschijnt en alles en niets is.

Het is zo duidelijk en eenvoudig dat het versluierd wordt als je het wilt pakken. Nooit gevonden, nooit verloren, nooit te kennen, is zijn de volmaakte afwezigheid die onmetelijk is.

Persoonlijk of onpersoonlijk?

De benamingen ‘non-duaal’ en ‘advaita’ pogen het principe van heelheid, van een of ondeelbaar zijn te beschrijven. Tijdens het laatste decennium lijkt er wel een groeiende belangstelling te zijn voor wat bekend staat als ‘advaita’ of ‘non-dualiteit’ als leer over verlichting. De recente interviews van Conscious TV en het prachtig vervaardigde *‘Who’s Driving the Dreambus’* vertegenwoordigen een redelijke dwarsdoorsnee van mensen die het ‘non-dualisme’ aanhangen, maar van wie de inzichten aanzienlijke verschillen tonen. Er is een menigte boeken over hetzelfde onderwerp gepubliceerd met sterk uiteenlopende opvattingen. Tegenwoordig wordt de term ‘non-duaal’ gebezigd voor alle soorten van activiteiten in die richting. Je kunt non-duale congressen bezoeken of jezelf trakteren op een ‘twaalfmaands-cursus over non-duale verlichting.’

Er is non-duale therapie beschikbaar, en je hebt zelfs een online 'non-duale praatclub, waar 'niemand' lid van kan worden! Voor iemand die geïnteresseerd is of die pas onderzoek doet op dit gebied kan het allemaal heel verwarrend zijn.

De visie van het open geheim is echter dat er twee duidelijk onderscheiden richtingen van communicatie over de aard van verlichting zijn. De ene is persoonlijk en de andere is onpersoonlijk. De eerste biedt de zoekende 'persoon' hulp en instructie om iets te vinden dat verlichting heet. De tweede biedt de 'persoon' niets. De eerste komt in veel vormen voor en heeft een grote schare volgelingen omdat die aan de behoeften van de 'persoon' lijkt te beantwoorden. De tweede is onbekend en in energetische zin confronterend. De persoonlijke boodschap is gebaseerd op het geloof dat er zoiets bestaat als een op zichzelf staande zoeker die iets anders kan bereiken dat verlichting heet. De onpersoonlijke beschouwt iemands concrete gevoel dat hij schijnbaar afgescheiden en on vervuld is als een staat van misleiding die de schijnbare zoeker motiveert om een tweede waandenkbeeld met de naam persoonlijke verlichting na te jagen.

Elke communicatie die het geloof of idee van de zoeker dat hij iets kan vinden waarvan hij het gevoel heeft dat hij het is kwijtgeraakt ondersteunt en aanmoedigt,

versterkt en bestendigt alleen maar een dualistisch waandenkbeeld. Dat is goed noch fout... het gebeurt kennelijk. De onpersoonlijke visie is dat alle concepten, ideeën, overtuigingen of gedachten over afgescheiden zijn of verlichting alleen maar een reflectie kunnen zijn van hun tegendeel, en daarom zijn ze altijd alleen maar aanwijzingen in de richting naar, of weg van, dat wat niet uit te drukken of te kennen is. Schijnbare afgescheidenheid wordt in essentie beschouwd als een zich lichamelijk manifesterende verkrampde energie die zich ogenschijnlijk eenvoudig en plotseling kan oplossen in die grenzeloze levendigheid die onkenbaar en onpersoonlijk is. De omstandigheden doen er helemaal niet toe. Geen enkel idee, hoe helder of verward ook, kan dat energetisch vastgehouden gevoel van op zichzelf staan aanvatten of beïnvloeden.

Een intens gevoelde 'spirituele ervaring' kan voor sommige mensen een gebeurtenis van persoonlijke verlichting lijken. Er kan de wens opkomen andere mensen met een soortgelijke ervaring te helpen of onderricht te geven. Die communicatie kan soms 'non-duaal' lijken wanneer de leraar beschrijft wat een-zijn is, maar ze spreekt zichzelf tegen door een proces aan te bevelen dat de zoeker kan helpen dat een-zijn te bereiken door zelfonderzoek, meditatie of zuivering, bijvoorbeeld. Er is misschien sprake van

aanmoediging om 'in het moment te leven' of 'hier-en-nu te zijn' of 'de angst te omarmen,' opdat de persoon 'zijn eigen ware aard' kan vinden. Dergelijke persoonlijke voorschriften gaan vaak vergezeld van een herhaling van inspirerende maar altijd alleen positieve idealen die de zoeker kunnen opbeuren en hem hernieuwde hoop en vastberadenheid kunnen geven. Een dergelijke uitwisseling tussen twee mensen vindt uiteraard natuurlijk plaats binnen het verhaal in de tijd, en dus is de invloed die ze heeft voorbijgaand. Ze komt tegemoet aan een behoefte... voor even.

Een onpersoonlijke communicatie herkent en verheldert het schijnbare dilemma voor de zoeker dat hij zich opgesloten voelt in de lichamelijk gevoelde ervaring afgescheiden te zijn. Zij zal de aard van onbegrensde levendigheid en het gevoel van onbevredigdheid en verlangen dat kan voortkomen uit het gevoel dat je daarvan afgescheiden bent, gebrekkig beschrijven. Zij zal ook compromisloos de absolute onvermijdelijkheid en hopeloosheid van het zoeken en het geschenk van vrijheid dat in die hopeloosheid verborgen ligt, belichten.

Niemand kan er aanspraak op maken die onpersoonlijke boodschap te bezitten en daarom is er geen motivatie er de lof van te zingen. Evenmin is er in dat

geval enige persoonlijke bedoeling om 'de persoon' te helpen of te veranderen. Er is niets aanwezig voor de 'persoon', behalve de vreselijke mogelijkheid dat alles waar hij voor zichzelf van droomt of op hoopt verloren zou kunnen gaan.

Telkens wanneer de persoonlijke identiteit, zijn zoektocht, waar hij op hoopt of van droomt bedreigd lijkt, kan die boodschap verworpen worden en kan er een terugkeer zijn naar datgene wat de bijzonder menselijke illusie van eigen autonomie, die leidt tot zelf-ervulling, helpt en ondersteunt. De onpersoonlijke boodschap kan dan gezien worden als kritisch of nihilistisch en kan zelfs 'liefdeloos' gevonden worden, omdat de 'persoon' met lege handen achterblijft. Er kan zeker iets confronterend zijn aan de buitengewone onveranderlijkheid die alleen maar voortkomt uit dat onvoorwaardelijke mededogen dat het waandenkbeeld van persoonlijke gevangenschap blootlegt. Die openbaring kan een resonantie doen ontstaan die van niet-iemand is.

Hoe kan 'de persoon' het onpersoonlijke horen?

Hoe kan het onkenbare gekend worden?

Hoe kan een 'persoon zijn eigen afwezigheid onder ogen zien'?

Hoe kan de zoeker zich meester maken van wat reeds alles is?

Het is niet moeilijk... het is niet onmogelijk... en wonderbaarlijk irrelevant omdat er niets buiten het geheel is waarvan men zich meester kan maken. Heelheid is al alles wat er is! Ze is de onbegrensde, onpersoonlijke, onvoorwaardelijke vrijheid die al compleet is... dat wat alles is heeft niets nodig!

Maar... en dat is de paradox, heelheid, die alles is, kan zich ook manifesteren als om het even wat...

Heelheid kan zich voordoen als het verhaal van het zelf op een reis vol betekenis

Heelheid kan zich manifesteren als een afzonderlijke persoon met vrije wil en keuze.

Heelheid kan zich manifesteren als een persoon die verlicht lijkt en andere mensen helpt om verlicht te worden.

Heelheid kan zich voordoen als een bericht dat verdeelt en zichzelf non-duaal noemt.

In het spel der verschijningen kan heelheid zich voordoen als iets afzonderlijks dat heel hard bezig is te zoeken naar wat al is. Het is een verbazingwekkend en onbevredigend droomverhaal dat bijzonder menselijk en ook ongelooflijk doelloos is. Voor de ogenschijnlijke zoeker echter, lijken de pijn en het verlangen in de afgescheiden toestand heel werkelijk.

Moet de zoeker dan de spirituele berg beklimmen of moet hij eenvoudig loslaten en zich aan het leven overgeven... is dat de vraag? Of is het mogelijk dat er geen vraag en geen antwoord is. Misschien is wat er gezocht wordt alles wat er is. Misschien is de geliefde waarnaar verlangd wordt al voortdurend het geval... het is nooit weggegaan... de zoeker wel, om ernaar te zoeken.

○ ○ ○

Het volgende is een voorbeeld van een inleiding op een open-geheimbijeenkomst:

We delen samen een mysterie. Het mysterie is dat het enige dat er is, het absolute relatieve is, de vormloze vorm, de lege volheid, hetgeen aanwijsbare energie is.

Het enige dat er is, is energie en die is volkomen vrij. Er is niets dat energie stuurt of beïnvloedt... geen God of Bewustzijn... energie heeft geen bedoeling, betekenis of doel... het is en is niet.

Energie is ook een magiër. Zij kan zich blijkbaar sneller verplaatsen dan licht en tegelijkertijd absolute leegte zijn.

Energie is vrij en onbegrensd en kan daarom ook optreden als verkrampde afgescheidenheid. Wanneer die verkrampde energie zich in de menselijke fysiologie manifesteert, ontstaat er een gevoel van scheiding... een gevoel van identiteit... Er neemt ogenschijnlijk een 'zelf', een 'ik', een vorm aan die echt lijkt.

De hele structuur van een eigen identiteit is als een hypnotische droom. In de droom wordt het, wat dat zelf betreft, als volkomen echt gevoeld. 'Ik ben een echt mens en ik leef in een echte wereld en ik heb een echt verhaal, het verhaal van mijn leven. Ik ben geboren, ik leef en ik zal sterven en die reis heeft zin en betekenis.'

Het andere dat in die droom voorkomt is de absolute overtuiging dat het individu over vrije wil en keuze beschikt. Hij denkt dat hij invloed heeft op zijn verhaal. En het individu ziet in die gedroomde werkelijkheid

alles als een afzonderlijk object. Dus het 'ik', het 'zelf', ziet een boom of de lucht of een ander mens nooit zoals ze van nature zijn. Het 'ik' ziet ze door een sluier die hem ervan scheidt en dat is op de een of andere manier onbevredigend. 'Ik' leeft in een gedroomde werkelijkheid waar alles subject of object is. 'Ik ben het subject en zij, het object, staat daarginds. De muur is daar, en bomen zijn daar en ik ben hier' enzovoort. Het gevoel ervan gescheiden te zijn kan intens onbevredigend zijn. Het wordt gehandhaafd door gewaarzijn, zelf-bewustzijn.

Er zijn mensen die kennelijk open genoeg zijn om te onderkennen dat er iets ontbreekt, dat iets niet bevredigend is. De meeste mensen die in een droom van 'ik' leven, voelen in zekere zin dat ze hun leven bevredigend kunnen maken. Ze voelen zich bijna onmerkbaar ontevreden, maar ze treden naar buiten en proberen misschien veel geld te verdienen, macht te krijgen, veel minnaressen te hebben of wat dan ook. Ze proberen een onderhuids gevoel van gemis op te heffen. Sommige gevoelige mensen voelen aan dat dit gemis bestaat vanwege iets dat dieper ligt. Ze zoeken een antwoord in religie of in therapie, of ze hebben misschien gehoord van iets dat verlichting heet en denken dat het een antwoord zou kunnen zijn. Daarom bezoeken ze misschien een leraar in verlichting. Ze hebben altijd

gemeend dat ze een individu zijn en dat ze door hun eigen keuze een beter leven voor zichzelf kunnen maken. Dat gevoel, dat ze moeite moeten doen om vervulling te vinden, houden ze. Dus gaan ze naar een leraar die hun persoonlijke vervulling zal bieden; vervulling vanuit het Christendom; vervulling met behulp van een therapeut, waardoor je alles bij elkaar een evenwichtiger mens wordt; of een vervulling door verlichting, waardoor je zelf verlicht kunt worden. Je krijgt te horen dat je verlichting kunt bereiken door een reeks instructies op te volgen of zoiets. Dat is een zeer krachtige boodschap. Terwijl het 'ik' zich ontwikkelt neemt het verscheidene ideeën aan, en een van de krachtigste is een geloof in het hogere en lagere zelf. Het hogere zelf streeft naar en reageert op elk onderricht van wording die spiritueel lijkt, en zal veel energie steken in pogingen om waardiger te worden. De boodschap van onderricht is in de hele wereld een ongelooflijk krachtige boodschap, want zij spreekt het 'ik' aan dat zich verloren voelt. Zij spreekt het hogere zelf aan. Ze zegt: 'Ja, je voelt je verloren, maar ik kan je laten zien hoe je niet verloren hoeft te zijn. Ik kan je laten zien hoe je vervuld kunt worden.'

Waar wij samen over praten is de ontmaskering van de kunstmatige constructie 'ik', het misleidende gevoel dat het echt is en een reële keuze heeft, en de vreselijke en

heerlijke zinloosheid van de moeite die het doet om vervulling te vinden. We zullen samen verduidelijken dat het 'ik' in een wereld leeft die eindig is; een subject-objectwereld. Het kan alleen in die wereld bestaan. Het bestaat daar, door van zichzelf bewust te zijn. Op zeer jonge leeftijd neemt het zelf-bewustzijn het heft in handen, 'ik ben me bewust van mijzelf.' Het groeit en groeit en wat gezocht wordt, wordt beperkt door zijn eigen ervaring van die verkrampde werkelijkheid. Het zoekt het oneindige in een kunstmatig eindige ervaring waarvan hij droomt dat ze waar is.

De zoeker kijkt dus voortdurend vanuit het gezichtspunt van een subject. Hij zoekt voortdurend een object dat zelfvervulling heet. Waar wij samen over praten is dat die hele inspanning volkomen en uiterst zinloos is, vanwege de aard van het 'ik.' Voortdurend zal het antwoord hier zijn te wijzen op de misleidende droom dat er een 'ik' is en op het verschijnen van een andere mogelijkheid.

We kunnen er samen dus op die manier over praten, maar meer dan wat dan ook blijft de meest bevrijdende energie die gedeeld wordt onbesproken. Waarvoor we werkelijk hier zijn gaat over iets dat niet onder woorden te brengen is, niet te begrijpen is en niet na te streven. Waar we over praten is een paradox. Afgescheidenheid

is energie in een ogenschijnlijk verkrampde vorm. Het is geen gedachte, geloof of idee. De verkrampde energie die voor het 'ik' echt lijkt, kan blijkbaar instorten. Waar de zoeker naar verlangt was nooit verloren. De zoeker zoekt naar een of ander abstract object buiten zich, maar leeft in feite in waar het naar verlangt. Dit is dus een ontmaskering van een misleidende droom en een wijzen op iets dat uiterst eenvoudig en gewoon en groots is.

De constructie 'ik' en de zogenoemde bevrijding, vindt die alleen plaats bij mensen, bij de mensheid?

Er is niet zoiets als het plaatsvinden van bevrijding. Het probleem voor het 'ik' is dat het uitkijkt naar iets dat gaat gebeuren. Het leeft in een wereld van wat er verder met 'mij' zal gebeuren. Bevrijding vindt niet plaats. Er is niet zoiets als bevrijding, want alles is al heel. Het enige dat je zou kunnen zeggen is dat wat er daarin ogenschijnlijk instort heelheid is die pretendeert afgescheiden te zijn. Afscheidenheid is de enige illusie. Er bestaat niet zoiets als echte individualiteit. In deze kamer zijn er slechts lichamen, waarvan sommige het gevoel hebben dat ze op zichzelf staande mensen zijn. Dieren hebben het vermogen niet om tot de

abstractie van individuele identiteit te komen. Zodra er een gevoel is afgescheiden te zijn van het geheel, ontstaat zoeken en leven in een subject-object werkelijkheid en een staat van voortdurende verwachting.

Elke dag voel ik dat 'ik' er ben, maar er zijn momenten waarin dat gevoel er niet is, er is alleen doen wat ik aan het doen ben. Dan zijn er situaties waarin er geen 'ik' is maar bewustzijn van gedachten die opkomen en een wijde blik.

Wanneer de illusie 'ik' er niet meer is, gaat alles door zoals het daarvoor deed, maar voor niemand.

Wanneer de illusie terugkeert echter, lijkt ze zo echt. Kan dat het volgende moment weer anders zijn?

Dat is de staat van in limbo zijn, 'ik' en 'niet ik'. Plotseling er is geen 'ik'; het is alsof er iets afvalt dat er nooit is geweest.

Dus eigenlijk moeten we er gewoon mee doorgaan?

Wie gaat er mee door? Dat is weer een keuze. Je zou ook kunnen zeggen: we zouden er net zo goed niet mee door kunnen gaan. Je bent weer terug bij het idee dat je kunt accepteren dat het hopeloos is en gewoon

doorgaat met je leven. Het is absoluut hopeloos voor 'mij'. Je kunt geen eind maken aan dit gevoel van afgescheiden zijn met een idee over acceptatie. Een van de verwarde gedachten die in 'mij' kunnen oprijzen is het idee dat er een manier is om 'non-duaal' te zijn, net als 'in het moment zijn' of 'totaal niet geïdentificeerd zijn' of wat dan ook. Mensen doen zelfs hun uiterste best om 'niet-ik' te zijn. Het is een onzinnigheid die voortkomt uit 'het' proberen te begrijpen en 'het' dan te doen.

Waarvoor denkt u dan dat wij hier op de bijeenkomst zijn?

Voor niet-iets. Je komt hier met de gedachte dat je wellicht iets krijgt en het is mogelijk dat je weggaat met niet-iets. Wat de zoeker betreft is deze boodschap volkomen en uiterst nutteloos. Er is hier helemaal niets in de aanbieding.

Er is geen antwoord op het leven want het leven is zijn eigen antwoord. Het gebeurt al. Het is dit. Het is nooit verloren geweest. Wanneer er ogenschijnlijk bevrijding plaatsvindt, zegt men: 'Het is ongelooflijk, want waar ik naar zocht is nooit weggegaan. Het is het enige dat nooit komt en gaat, de enige constante die niet gekend of vastgehouden kan worden.'

Misschien is er iets te verliezen, al is er niets te krijgen. Dat voelt goed.

Er is een moordenaar in de kamer. De hele kamer nodigt 'jou' uit om te sterven. Alles in het leven, het warm hebben, denken, op de stoel zitten, is een uitnodiging om te sterven. Je leeft in de voortdurende aanwezigheid van dat waarnaar je verlangt. Alles waar je naar verlangt schreeuwt je gewoon toe, maar kan niet gehoord worden omdat 'ik' niet wil sterven. In de wetenschap dat het nooit zal vinden wat het zoekt gaat het 'ik' blijkbaar door met zoeken om te kunnen voortleven. De meest effectieve manier om niet te sterven is zoeken.

Is er leven na de dood?

Er is geen dood. Er wordt niemand geboren, niemand leeft en niemand sterft. Met de ogenschijnlijke dood houdt de werking van de 'ik'-droom op. Dat kan plaatsvinden in het levende lichaam of bij de dood van het lichaam. Ik kan je niet vertellen hoe dat is, dat kan niemand. Het kan niet gekend worden. Het einde van 'mij' is niet-weten, dus niemand kan het je vertellen. Maar de geest zal dit altijd verwerpen, en vele richtingen zullen je vertellen hoe je om kunt gaan met 'ik' als gevangenis. Dat is vanwege geloof in de fantasie van

een 'ik.' Elke persoonlijke leer voedt dualisme door te geloven dat het een antwoord kan vinden. Er is geen antwoord omdat er geen vraag is.

Ik dacht dat ik dat allemaal had; ik geloofde dat ik een ontwaken had meegemaakt en een website maakte, maar nu ben ik weer terug bij af.

Het mooie is dat je niet begonnen bent. Er is niemand die begint en geen punt om naartoe te gaan.

Heeft het leven dan geen zin?

Dat hangt af van wat je met leven bedoelt. Er verschijnt leven, maar die verschijning is volledig zonder betekenis of doel. Als er een doel was, zou er een reis zijn of een morgen. Dat is het 'ik'-dilemma. Er is alleen het oneindige; je kijkt naar het oneindige. Het heeft geen doel nodig, het is reeds compleet en vervuld. De zin van het leven is volledig.

Ik heb eerder leraren gehad en zij geloofden dat wat ze vertelden waar was – is het 'ik' dan in staat om dat voort te brengen?

Het 'ik' is ogenschijnlijk enorm krachtig in zijn gewichtige verhaal. Wanneer mensen vinden dat ze zelf vervuld

zijn en leraar worden, levert dat een enorme kracht op voor andere mensen in het verhaal. Als mensen de kamer binnenkomen wanneer de leraar zich in de droom bevindt dat hij zichzelf krachtig maakt, voelen ze iets. Maar het heeft allemaal met emotie te maken, het is een spel van ervaringen. Het lijkt vol kracht en is volkomen zonder betekenis. Er zijn veel zogenaamde non-duale vormen van onderricht die heel welbespraakt zijn over eenheid, maar die je vervolgens vertellen wat je moet doen om die te vinden. Er is alleen eenheid. Hoe kan één bestaan uit twee delen die één kunnen vinden?

Wat daar op kan lijken is de afwezigheid van identificatie met het conceptuele zelfgevoel, samen met een voorbijgaande ervaring of gewaarzijn van een staat van 'aanwezigheid zonder ideeën.' Dat is echter nog steeds een subject-object tweedeling die zich sporadisch kan identificeren met die staat van 'aanwezigheid.' Er kan een oprechte poging zijn om andere mensen te leren hoe ze die ervaring ook kunnen 'bereiken', maar alles vindt nog steeds plaats in het droomverhaal en is daarom een voorbijgaande toestand.

Onlangs hebben enkele leraren beweerd dat ze non-dualiteit hebben ervaren en zijn overgestapt op iets dat meer verheven is.

Dat heeft allemaal te maken met het onbegrip voor wat non-dualiteit is. Er heerst een algemeen en verkeerd idee dat non-dualiteit een persoonlijke staat is van 'leven in het moment' of 'weten dat er geen ik is' of 'je ware aard vinden.' Non-dualiteit is een term, zoals advaita, die verwijst naar het mysterie van een-zijn en van niet-iets dat alles is. Het is geen persoonlijke ervaring die aan- en uitgezet kan worden. De bewering dat iemand kan ervaren dat niets alles is en vervolgens overstapt op iets dat meer verheven is, is lachwekkend. Zij komt meestal voort uit gebrek aan bevattingsvermogen of de behoefte om bijzonder te zijn.

Soms zijn de woorden vergelijkbaar met wat hier wordt gezegd, maar het tegenovergestelde gebeurt. Bespeurt het 'ik' het gevaar van verdwijnen en bedenkt het iets soortgelijks om te kunnen blijven? Soms zijn de woorden ervoor om hierover te leren.

Dit is geen persoonlijk onderricht, dit is een toelichting. Er is geen poging iemand te helpen, want er is ingezien dat er niemand is om te helpen. Er kan geen bedoeling zijn of iets dat helpt. Er zijn echter aardig wat vormen van onderricht die een soortgelijke taal gebruiken die alleen voortkomt uit een conceptueel begrip, meestal ondermijnd door dualistische ideeën. In ieder geval is het slechts heelheid die pretendeert

een leraar te zijn die heelheid probeert te helpen een leerling te zijn.

Alle mensen drukken zich anders uit, en er is iets anders overgebracht waardoor het gevoel zich vestigde dat het nodig was mij te verbeteren.

Het is duidelijk dat onderricht mensen helpt zich beter te voelen en dat heet mededogen. Het is eigenlijk het tegenovergestelde omdat het de gevangenis versterkt en bekrachtigt. Ze maken de gevangenis slechts comfortabeler... voor even. Het is medeplichtigheid om de droom te continueren.

Wil dat zeggen dat psychiaters en psychotherapeuten dat alleen maar doen? Hoe zouden ze functioneren als ze eenmaal bevrijd zijn?

Het enige dat er zou kunnen gebeuren met mensen die met anderen werken is dat hun werk verandert en ze die helderheid in hun therapie gaan invoeren. Dan zouden ze mensen aantrekken die openstaan voor die mogelijkheid. Hoewel het niet het 'ik' is dat open is, kan bevrijding plaatsvinden wanneer er ontvankelijkheid is voor die mogelijkheid en wanneer ze niet-iets tegenkomt, dat wijst naar iets voorbij het zelf.

Wat zouden wij moeten doen, al die mensen zoals ik, die zo werken?

Er is niets mis mee – het gebeurt nu eenmaal in het verhaal. Jij bent geen psychotherapeut, zoiets bestaat niet. Het is slechts wat er in het verhaal gebeurt; de hele manifestatie is een verhaal. Het oneindige wordt niet het eindige, het absolute wordt niet het relatieve, ze zijn hetzelfde. Er is slechts het absolute relatieve en het oneindige eindige. Het kunnen twee dingen lijken voor het 'ik' dat denkt dat ze dat ook echt zijn. Maar het is het vormloze dat zich vormt; ze vinden beide tegelijkertijd plaats.

Er is dus energie. Hoe verhoudt dat lichaam dat Tony Parsons genoemd kan worden zich tot boosheid of emoties?

Alles is energie. Het einde van 'mij' is het einde van schijnbare relatie. Relatie heeft te maken met een en een ander. Er is dus alleen maar boosheid. Het lichaam kan de energie van boosheid in zich hebben. Het enige dat er is, is wat er is, boosheid. Het is werkelijk en onwerkelijk en slecht schijnbaar aanwezig.

U bent niet altijd zo geweest. Toen Tony Parsons veranderde, wist u toen dat er alleen maar nul was?

Tony Parsons is klaarblijkelijk gestorven. Dit weet niets. Dit komt rechtstreeks uit het niets. Het is het enige dat niet gekend of beschreven kan worden

Is het in één keer gebeurd of is het een proces?

Het is nooit gebeurd. Wanneer er een zoeker is, kan er ogenschijnlijk gedanst worden als 'mij' en als 'zijn' en vervolgens is er blijkbaar bevrijding. Er is niets over. Het enige dat er is, is wat is en niet is. Bevrijding gebeurt niet.

Al luisterend naar u probeert de geest de hele toestand te begrijpen en conclusies te trekken. Het 'ik' probeert er iets van te snappen.

De geest probeert iets te krijgen om naar te leven, of een inzicht. De zoeker loopt op zijn tenen langs de rand van het oneindige en zoekt een ingang. Hij probeert, in het eindige, iets oneindigs te vinden waartoe hij zich kan verhouden. Deze boodschap leeft niet in het een of andere absolute bestaan, ze wijst voortdurend op het leven in het zitten op een stoel, in ademen, in lawaai horen, in denken. Wat is, is onontkoombaar. Zelfs als je het idee verwerpt, is dat ook wat is. Alles wat er in deze kamer is, is wat is. Er valt niet aan te ontsnappen. Het is de volmaakte minnaar en

Magere Hein. Het zal je nooit loslaten tot je het in de armen valt.

Waarom zijn er leraren van onpersoonlijke en van persoonlijke boodschappen?

Er is geen echte persoon, geen leraar. Maar de communicatie komt óf van het persoonlijke óf van het onpersoonlijke. Altijd wanneer het van het persoonlijke komt, biedt het persoonlijke begeleiding, een pad ergens heen. Dat komt van een energie die nog in het verhaal leeft. Iets persoonlijks heeft het gevoel dat het iets heeft waarmee het andere mensen helpt bevrijding te vinden. Wat het open geheim betreft, behoort dat nog altijd tot het illusoire verhaal. Zelden wordt de onpersoonlijke boodschap doorgegeven, maar ze is altijd beschikbaar geweest, omdat er altijd een bereidheid is geweest om boven de persoon uit te stijgen. De persoonlijke boodschap die te maken heeft met iemand die iets leert om ergens te komen, is het meest populair. Dat is geen kritiek, maar een manier om te proberen het absolute verschil tussen die twee boodschappen uit te leggen. Er is geen enkele overeenstemming tussen wat van niet-iets komt en dat wat aan een schijnbaar iemand iets aanbiedt.

De samenhangende werkelijkheid waarin er 'geen twee' zijn, of waarin 'niets op zichzelf' staat, bevestigt zeker de illusoire aard van afgescheidenheid. Als afgescheidenheid illusoir is, dan wortelt elke poging om niet afgescheiden te zijn in een dualistisch standpunt. Het fundamentele principe van elk onderwijs dat tracht een illusoire toestand van afgescheiden zijn te transformeren tot een staat van een-zijn is gebaseerd op het geloof in een verdeelde werkelijkheid en kan daarom niet beweren non-duaal te zijn.

Is tijd een concept van mij?

Voor het 'ik' is tijd werkelijk. Het kan lippendienst bewijzen aan het idee dat er geen tijd is, maar 'ik' heeft het gevoel dat tijd werkelijk is. 'Ik ben geboren, ik leef en ik zal sterven.' In de natuurlijke werkelijkheid is tijd zowel werkelijk als onwerkelijk. Alles is zowel werkelijk als onwerkelijk. Energie is volkomen wild en vrij. Het kan lijken alsof het zes uur 's avonds zal worden, maar misschien komt dat ook niet. Niets is voorspelbaar en niemand weet wat er het volgende ogenblik zal gebeuren. Je kunt niet voorspellen dat tijd een constante is. Alles is nieuw na bevrijding. Het is niet te beschrijven. Het was er eerder niet en het zal er morgen niet zijn. Het 'ik'

droomt dat het in een voorspelbare, bekende wereld leeft: 'Ik heb de vloer gisteren gezien en nu ken ik hem.' Dan stort die schijnbaar bekende werkelijkheid ineen. Het is een doorlopende liefdesaffaire, maar zonder dat er iemand aan deelneemt. Er is slechts zijn, dat op-en-top leeft en alleen maar is. Juist het kennen of zich ervan gewaar zijn maakt er iets kunstmatig levenloos van. Het kennen haalt het leven eruit, en dan ben je voor even veilig.

Ik raak in verwarring. Hoe kunnen we tot de natuurlijke werkelijkheid komen?

Het 'ik' leeft in een kunstmatige werkelijkheid die zich ogenschijnlijk in de tijd afspeelt. 'Ik' kan niet komen tot wat er al is. Er is slechts heelheid die volstrekt vrij is om zich te manifesteren als een verkrampde energie. De verkrampde energie lijkt te ontstaan als een schijnbare identiteit die in een dualistische werkelijkheid leeft. Het enige dat hier speelt is een beschrijving van hoe 'ik' die lijkt te ervaren. In werkelijkheid is er niet zoiets, maar het ogenschijnlijke 'ik' lijkt een dualistische werkelijkheid te ervaren door middel van gewaarzijn.

Ik luister alleen vol aandacht naar de woorden.

Als je alleen hoort wat de woorden letterlijk zeggen,

loop je er met een boog omheen. Ze wijzen slechts op iets. Veel mensen luisteren naar niets hier en dat is prima. Het gaat er niet om alleen naar de woorden te luisteren.

Is er na de bevrijding toch nog een persoonlijkheid en gewoonten?

Het hangt ervan af wat je onder persoonlijkheid verstaat. De persona is een soort masker dat het 'ik' draagt om het te kunnen 'maken' in het leven. Het 'ik' neemt kennelijk rollen aan om van zijn leven een succes te maken en een ervan is een masker of presentatie van hoe het graag door andere mensen gezien wil worden. Na bevrijding storten allerlei dingen in, ook het masker en het bewustzijn van het zelf. Er is geen plan of wens om te behagen en er is geen enkele vrije wil of keuze. Er is geen zelf om zich van bewust te zijn. Er is geen enkel gevoel meer dat hier iets is of dat er iets is dat hiernaar kijkt. Er zijn geen relaties meer; er is niets om zich toe te verhouden. Er is natuurlijk wel interactie tussen energieën, maar daaraan neemt niemand deel. Er kunnen voorkeuren ontstaan en het fysieke organisme heeft kenmerken en voorkeuren zoals muziek of marmelade, maar dat is slechts energie aan het werk die geen 'ik' nodig heeft om te zijn.

Wat is vervulling?

Zelfs dat woord drukt dat eigenlijk niet uit. Wat erna komt is niet te beschrijven – behalve wat is en niet is. Vóór bevrijding is er een verlangen naar vervulling, 'ik' zoekt iets dat het niet begrijpt. Er zijn geen woorden voor.

Het lijkt of er opluchting en steeds minder sprake van vasthouden is.

'Ik' houdt misschien minder vast, de rest van zijn leven. Dat heeft te maken met het einde van 'mij', de illusie afgescheiden te zijn.

De vis in de vissenkom heeft dorst en zoekt naar water...

Het probleem voor het 'ik' is dat het zoekt naar een object, iets om zich aan vast te houden. Wat het zich niet realiseert is dat het leeft in dat waar het naar verlangt. Het is het enige dat er is. Het 'ik' snapt hier niets van omdat het in een subject-objectwereld leeft.

Het bericht van het open geheim kan slechts wijzen op het simpele wonder van bestaan, en pogen de zinloosheid van het zoeken ernaar duidelijk te maken. Zij aanvaardt noch verwerpt

vormen van onderricht in een spiritueel pad of ontwikkeling, maar zal compromisloos de buitengewone en fundamentele illusie ontcrachten achter het geloof dat er zoiets bestaat als een zoeker die zoiets als verlichting kan vinden.

Liefde en haat zijn blijkbaar een verschijning, zodat er geen tegenstelling of onderscheid tussen goed en kwaad is. Maar is er niet ook de keuze om meedogend en vriendelijk te zijn in plaats van te moorden?

Alles wat hier opkomt, komt uit het niets. Het wordt niet geleid en het komt uit het niets, dat is alles. 'Ik' leeft in de droomwereld die denkt dat mededogen te verkiezen is boven moorden. In de natuurlijke werkelijkheid bestaat er slechts een spontane reactie en je kunt niet zeggen dat het iets te maken heeft met goedheid of slechtheid.

U sprak over het zien van de zinloosheid van wat het 'ik' doet. Tijdens het steeds weer proberen raakte ik uitgeput. Het hele systeem stortte in. Omdat ik er niet in investeer, is er nog steeds sprake van zoeken en wordt er weer in materialistische zaken geïnvesteerd. Pas onlangs heb ik ingezien dat de zinloosheid rondom spirituele oefeningen ook aan materialisme kleeft. Je zou een miljoen pond

kunnen verdienen, maar je kunt dit moment niet kopen. Daarom is het allemaal waardeloos, wat is de zin ervan?

Spirituele oefeningen zijn materialistisch; het is iets voor jou. Er is niets mis met een miljoen pond verdienen of met die spirituele oefeningen. Ze maken het leven aangenamer. Maar ze blijven niet. Ze komen en gaan. Het enige dat niet komt en gaat is wat is en niet is; het is alles wat er is.

Soms hebben mensen spirituele ervaringen, daarna begint het zoeken. We hebben verlichte meesters in China die ons over verlichting vertellen.

Het 'ik' gelooft dat het door iets te doen verlichting kan bereiken, maar dat is een complete mythe. Er bestaat niet zoiets als een verlicht persoon. Er is geen persoon die verlicht kan worden. Spirituele verlichting proberen te vinden is als jezelf op willen tillen aan je oksels. Het 'ik' zoekt alleen zichzelf.

Wat is hier dan echt aan de hand met dat zoeken?

De hele energie van 'mij' probeert gedachten en ideeën te verzamelen. Daaronder ligt zijn impuls om weer één te zijn. Maar dat wil het niet want dat zou leiden tot het einde van 'mij'. Dus voedt het zich met spirituele,

mentale en fysieke zaken. Hier kom je in een lege winkel. Je bent hier omdat je denkt dat je iets zou kunnen krijgen... maar je gaat weg met niets.

Het voelt alsof dat vanzelf spreekt, maar toch is er verlangen.

'Ik' verlangt naar vrij zijn van de gevangenis, maar het verlangt naar iets dat het niet begrijpt. Jij verlangt naar wat er al is; het heeft je nooit verlaten, het is er voortdurend, het is nooit weggegaan.

Wanneer ik zie dat dit alles is wat er is, zeg ik, is dit echt alles wat er is? Het stelt me teleur.

'Jij' maakt het teleurstellend! Alles wat er is kun je niet zien. Wat de geliefde op een afstand houdt is jouw gewaarzijn. Omdat je je gewaar bent van wat er gebeurt, hou je het verre van je. Op de stoel zitten is de geliefde. Het is niet-iets dat verschijnt als zitten op een stoel. Het 'ik' houdt het verre van zich, omdat het droomt dat 'ik' op een stoel zit, en door dat ogenschijnlijk te weten, wordt het voortdurend teleurgesteld. 'Het hemelse koninkrijk is als een mosterdzaadje.' Het is gewoon, het is gewoon dit hier, en het is onmetelijke vrijheid.

En liefde, mededogen en genade dan – helpen die niet?

Er is niets dat hulp behoeft. Dit is al wat er is. Als er hulp nodig was, zou je ergens heen kunnen gaan en iets kunnen doen.

Er is tegen mij gezegd dat ik niet echt leefde omdat ik niet gewaar was en bepaalde dingen niet deed.

Het is een goede illusie. Er is niemand die dat kan doen en het hele idee daarachter is dat van medeplichtigheid. Het is een manier van de identiteit bekrachtigen; er is iemand die zich bewust zou moeten zijn van zijn leven.

Toen de film van Tony Parsons nog liep, had u toen het gevoel gewaar te zijn?

Toen er ogenschijnlijk een Tony Parsons was, was er gewaarzijn. Gewaarzijn voedt afgescheidenheid. Toen de film verdween en er slechts licht was, was er geen gewaarzijn. Dat was ogenschijnlijk het einde van afgescheiden zijn. Gewaarzijn helpt mee een subject-objectwereld te creëren. Het is de medeplichtige van afgescheidenheid. Een subject is gewaar van een object.

Wat komt er dan in de plaats van gewaarzijn?

Niets, want het is de brandstof voor de illusie van afgescheidenheid. Leraren beweren dat 'ik' zeker aanwezig is, want als 'ik' niet aanwezig was, zou er geen gewaarzijn van deze woorden zijn. Dat is een prachtig voorbeeld van de onjuiste veronderstelling waar 'ik' van uitgaat; ten eerste dat het helemaal echt is, en ten tweede dat iets slechts door gewaarzijn kan bestaan. Deze zekerheid staat geen enkele andere mogelijkheid toe. Ondertussen heeft het brein die woorden al opgenomen, lang voor het ogenschijnlijke 'ik' ze aanneemt. Het 'ik' verkondigt de wereld vervolgens met trots dat door zijn gewaarzijn de woorden tot leven zijn gekomen. Voor het 'ik' moet voor alles een eigenaar zijn en zo wordt 'ik', het hogere zelf, een 'rijk man.'

Wat is volgens u het verschil tussen wakkerheid en gewaarzijn?

Er is geen verband tussen die twee. Als je wakkerheid 'wat is' noemt, dan is daar niets in wat gewaar hoeft te zijn.

Maar is er wel een perceptie van 'wat is'?

Nee, er is slechts 'wat is.' Wanneer de illusie er niet meer is dat er iets is dat op zichzelf staat, dan is het enige dat

over is, 'wat is.' Er is geen waarnemer die werkelijkheid heeft.

Maar wanneer het 'ik' hier een vraag stelt dan is er daar toch zeker gewaarzijn van en dan komt er toch een antwoord?

Wanneer het 'ik' een vraag stelt is het zich gewaar van dat vragen en van het antwoord dat binnen zijn eigen subject-objectwerkelijkheid oprijst. In de natuurlijke werkelijkheid zijn echter zowel de vraag als het antwoord slechts iets dat ogenschijnlijk komt vanuit niet-iets. Er is geen gewaarzijn en geen hier of daar dat werkelijk is.

Alles gebeurt dus in een vrije val?

Ogenschijnlijk.

Is er bewustzijn?

Bewustzijn, weten en gewaarzijn zijn vergelijkbare schijnbare functies binnen heelheid. Gewaarzijn is de functie waarmee de ogenschijnlijk verkrampde energie van een op zich staande identiteit ontstaat. De functie gewaarzijn herstelt het illusoire gevoel van een zelf en

houdt het in stand... zelf-gewaarzijn... bewustzijn van zelf... zelf-bewustzijn!

Het schijnbare zelf, of 'ik,' kan slechts bestaan door gewaarzijn dat een subject-objectwerkelijkheid in stand houdt, d.w.z. 'ik' (het subject) is zich gewaar dat het op een stoel (het object) zit. Het is de inhoud van de grote hypnotische droom waarvan wordt aangenomen dat het de 'normale werkelijkheid' is.

Wanneer de illusie van het afgescheiden 'ik' instort, storten het gewaarzijn van zichzelf, weten en bewustzijn ook in. Natuurlijk is er ogenschijnlijk functioneren, maar gelukkig zonder de toch al overbodige beperkingen en oordelen van het 'ik,' dat sowieso nooit nodig was om een risotto te bereiden, een auto te besturen, een symfonie te schrijven of een eiwit te analyseren.

Maar het niet-iets dat is en niet is, kent zichzelf toch zeker?

Het hoeft niet te weten dat het is en niet is. Het is een illusie dat bewustzijn bewustzijn kent, of dat niet-iets hoeft te weten dat het alles is. Niet-iets hoeft niets te weten, want het is al alles. Waarom zou het dat moeten weten? Waar zou het heen moeten om op zichzelf te staan en zichzelf te kennen?

*Ik heb het niet over een bewustzijn dat op zichzelf staat,
ik heb het over een bewustzijn dat zich erin bevindt.*

Bewustzijn is dus een ander woord voor weten of gewaarzijn, en dat zijn allemaal voorbijgaande functies... ze zijn in beweging. Het zijn handelingen die ogenschijnlijk plaatsvinden binnen heelheid. Bewustzijn van een boom, bewustzijn van het zelf, de lucht kennen, weten dat ik ben, gewaar zijn van een gedachte; het is heelheid die verschijnt als een op zich staande kenner.

Zelfonderzoek is gebaseerd op de begrenzing van persoonlijke ervaring. Het ultieme doel van zelfonderzoek wordt uiteenlopend beschreven als 'bewustzijn van het zelf,' 'gewaarszijn van het geheel' of 'het bekende kennen.' Al die staten zijn slechts een verschijnsel binnen het oneindige. Ze zijn niet-iets dat verschijnt als de werking van het ene ogenschijnlijke iets dat een ander ogenschijnlijk iets kent. Het is weer een verhaal binnen eenheid. Het is het ene dat verschijnt als twee en dat het gewaarzijn verdeelt, opdat 'ik' kan overleven. Het 'ik' of het 'zelf' verzint blijkbaar elk middel dat het kan verzinnen om te vermijden wat het 't meest vreest, zijn eigen afwezigheid. Het onderricht in gewaar zijn, of kennen, en de ontwikkeling daarvan, is heel aantrekkelijk voor 'mij' en heel effectief... voor even. Een krachtige, maar nog altijd persoonlijke ervaring die uit

een dergelijke introspectieve bezigheid kan ontstaan is wat vaak 'zelfrealisatie' genoemd wordt. Die vond plaats toen ik een zoeker was en het gaf me een gevoel dat ik krachtig en onthecht, alziend en alwetend was. Natuurlijk bleef dat niet, omdat het slechts een werking binnen het verhaal was.

En daar gaan we dus weer met nog een vermijding, zoals met alle onderricht dat gericht is op worden, met een functionele, verzonnen staat die bereikbaar lijkt maar altijd onvermijdelijk voorbijgaand en ver weg is: 'in het moment zijn' of 'je eigen ware aard kennen' of 'je overgeven aan wat is.' Zelfs het ultieme doel van zelfonderzoek, en dat is: 'het bekende kennen,' is nog een subtiele beweging... een verhaal **van het een en het ander**. Het is allemaal het 'hogere zelf' dat *het* nooit helemaal is, eenvoudig omdat er geen *het* is om te zijn.

Aangezien bewustzijn een inconstante werking is binnen het alles, hoe kan het dan alles zijn? Waarom zou alles moeten weten dat het alles is en waarheen zou het gaan om dat te weten? Hoe kan er bewustzijn van niets zijn?

Omdat het ogenschijnlijke zelf slechts kan bestaan met behulp van zijn eigen kennen, zal zijn zoektocht naar een diepere betekenis

beperkt worden tot wat het zelf kan weten en ervaren. De afgescheiden zoeker streeft alles na wat het kan weten en doen, met uitzondering van zijn eigen afwezigheid. Die afwezigheid is de leegte die onkenbaar is, maar die paradoxaal genoeg ook juist de volheid is, de heelheid waarnaar verlangd wordt.

Maar hoe ontstaat er dan een functioneren op die locatie?

Wanneer er ogenschijnlijk iets gebeurt assimileert het brein en reageert het, zonder te letten op een ogenschijnlijk 'ik' of geen 'ik.' Dit functioneren is eenvoudig de verschijning vanuit niet-iets. Het is iets dat lijkt te bewegen in tijd en dat ogenschijnlijk iets doet.

Is dit dan totaal nihilisme?

Nee, dat is het niet. Nihilisme is een gezichtspunt of geloof ten aanzien van het bestaan van de wereld en de betekenis die het heeft. Wat hier beschreven wordt overstijgt totaal elk geloof en elke ontkenning en beschrijft alles als werkelijk en onwerkelijk. Het gaat voorbij elk idee dat er enige betekenis is. Nihilisme suggereert dat er geen hoop en geen God is. Maar

dit wijst op iets dat daar volkomen boven uitstijgt. Nihilisme is een filosofie, dit niet.

Wijst het op iets voorbij het leven?

Het wijst op het leven zoals het is, en niet is.

Weten en niet-weten

Het verhaal van Adam en Eva is een allegorie die het verlies van het 'paradijs' door ontstaan van het weten van het zelf beschrijft. Blijkbaar is er dus heelheid (het paradijs) en in die grenzeloze, vrij-stromende energie zonder oorzaak verschijnt er iets dat weet dat het buiten die heelheid (het paradijs) staat.

Dit is een metafoor die wijst op wat 'het verhaal' van zelf-bewustzijn lijkt, waaruit schijnbaar het gewaarzijn, het weten en de ervaring van vrije wil, keuze, tijd en ruimte, doel en richting voortkomt.

Naarmate 'het verhaal' zich ontvouwt, leert het schijnbare zelf 'de wereld' kennen en poogt het best mogelijke verhaal voor zichzelf te organiseren... het onderneemt ogenschijnlijk actie om genot te krijgen en pijn te vermijden. Hoe groter de kennis, hoe effectiever de

actie, het resultaat en het schijnbare gevoel van persoonlijke macht... zo lijkt het tenminste.

Al die pogingen leveren wisselende resultaten op, en zo leert het individu fluctuerende toestanden van voldoening en teleurstelling kennen. Er valt echter een onderliggend gevoel van ontevredenheid op, dat het zelf ertoe aanzet steeds meer te ontdekken en te leren kennen.

Omdat het schijnbare zelf alleen kan ontstaan door zijn persoonlijke ervaringen, kennis of gewaarzijn van zichzelf, zal zijn zoektocht naar een diepere betekenis beperkt zijn tot wat het zelf kan weten en ervaren. Binnen die beperkingen bevindt zich een veelheid aan doctrines, therapieën, ideologieën, spirituele leren en geloven die de zoeker kan leren kennen. Ook is het kennen en ervaren mogelijk van toestanden van stilte, roerloos zijn, gelukzaligheid, gewaarzijn en onthechting die allemaal lijken te komen en te gaan als nacht en dag.

Al deze leren, adviezen en voorschriften proberen de zoeker te voorzien van antwoorden op dat wat onkenbaar is, en manieren om te vinden wat nooit verloren is.

Het zelf is dus de afgescheiden zoeker die alles nastreeft wat hij denkt te kunnen weten en doen, met uitzondering van de afwezigheid van zichzelf. Die afwezigheid is de leegte die onkenbaar is, maar paradoxaal genoeg ook juist de volheid, de heelheid (het paradijs) is waar naar verlangd wordt.

Zou de ogenschijnlijke zoeker een bericht tegenkomen dat een diepgaande openbaring is van de ware aard van afgescheidenheid en dat ook compromisloos de ultieme zinloosheid van ieder zoeken uiteenzet, dan kan het denkbeeld van het afgescheiden zelf ineens storten. Die volstrekt onpersoonlijke boodschap brengt een grenzeloze energie met zich mee waarin de ogenschijnlijk verkrampte energie van het zelf uiteen valt. Dit kan een resonantie geven die zelf-gewaarzijn ontstijgt... er kan iets aangevoeld worden dat niet te verwoorden is... er kan een geur van en een ontvankelijkheid voor het wonder van niet-weten bovenkomen.

Plotseling lijkt er een verschuiving te zijn en een onpersoonlijk besef dat dit al heelheid is. De grenzeloze, naakte, onschuldige, vrij stromende en heerlijke eenvoud van zijn is al alles wat er is... het is buitengewoon in zijn gewooneheid en toch kan het niet ervaren, beschreven of gekend worden.

Hoe is het om een baby te zijn voordat je afgescheiden was... en is Magere Hein de ultieme verlosser?

Heelheid is niet te beschrijven. Afscheidenheid wordt blijkbaar veroorzaakt door de plotselinge verkramping die een gewaarzijn met zich meebrengt van iemand anders die de heelheid binnentreedt, meestal de vader of de moeder. Er wordt onmiddellijk iemand waargenomen, er is plotseling zelf-gewaarzijn. 'Er is iets anders en ik ben iets, ik ben een persoon.' 'Ik' voelt dat het echt is en dat al het andere echt is. Het gevoel afgescheiden te zijn is op de een of andere manier onbevredigend. Sterven in het lichaam of voor de dood is het einde van de illusie, het einde van afgescheiden zijn... ogenschijnlijk.

Overkomt de afgescheidenheid iedereen? Kan een moeder iets doen om het te voorkomen?

Afgescheiden zijn is een illusie... het is geen echte gebeurtenis. De meeste mensen leven in die illusie, maar dat is goed noch slecht, het is als een andere werkelijkheid. Het 'ik' leeft in een dualistische subject-objectwerkelijkheid. Ze is kunstmatig, maar de meeste mensen geloven dat ze echt is en dat zij iets aan hun

verhaal kunnen doen. Dat overkomt alleen mensen; tot nu toe heeft verder niets het vermogen om zich een op zichzelf staande identiteit voor te stellen. Je kunt niets doen om het te vermijden, het is gewoon een uiting van het geheel. Het enige dat er is, is heelheid. Het oneindige achtervolgt zichzelf door de hele wereld om naar zichzelf te zoeken; het bouwt kerken en gaat op kruistocht, en doet allerlei dingen om iets te zoeken dat het oneindige heet. Het zal het oneindige nooit vinden omdat het, in die manifestatie, alleen een verdeelde subject-objectwerkelijkheid kan vinden. Het kan niet vinden wat het zoekt, want wat het zoekt is al alles.

Het probleem voor de zoeker is dat hij zich heel erg aangetrokken voelt tot het idee dat hij waardig moet worden, daarom voelt hij zich ook aangetrokken tot leraren die hem vertellen dat als hij mediteert of zich ontvankelijk opstelt, hij vervulling waardig zal worden.

Wordt alles dan niets?

Alles wordt niet niet-iets, het is al niet-iets. Niet-iets en alles zijn een. Wat hier ogenschijnlijk gebeurt is dat er niets lijkt te gebeuren. Het heeft geen doel of betekenis. Het is slechts wat het is en niet is en is zowel werkelijk als onwerkelijk.

U kunt het beschrijven als uiterst chaotisch... is er enige voorbestemming?

Je zou kunnen zeggen dat deze verschijning zowel geordend als chaotisch is. Er is geen voorbestemming. Als die er was zou er iets voorbeschikt of gepland zijn. Er is niets gepland omdat er geen toekomst is, er is geen verleden, er is alleen dit. Het enige dat er is, is 'isheid,' die gaat nergens heen. Die kan niet gekend worden en het probleem voor de zoeker is dat hij zoekt naar iets dat hij kan kennen, zoals vrede, stilte, aanwezigheid, gewaarzijn of onthechting. Hij denkt dat hij zoiets kan kennen, hebben en bezitten. Maar dat is het dilemma, aangezien hij dit nooit kan kennen, kan zijn of kan beheersen.

Moet er overgave zijn?

Nee, er is niemand die zich overgeeft. Er is of een 'ik' of er is geen 'ik.' 'Ik' betekent afgescheidenheid, 'ik' is het zoeken. Er is niet iets dat zich overgeeft aan niet 'ik' zijn. Overgave of acceptatie horen bij het verhaal.

Er valt dus niets te doen – zoals naar uw meditatieweek gaan of uw boeken te lezen?

Nee, het is niet zo dat er niets te doen valt; het is zo dat

er 'niemand' is. Het doen, dat ogenschijnlijk plaatsvindt, is geheel en al zinloos. Als je naar een meditatie-week komt, word je helemaal niet geholpen. Als je denkt dat je geholpen bent, is het wat jij gelooft. Er is hier niets dat iemand probeert te helpen, omdat niet onderkend wordt dat er iemand is. Alle woorden zijn dualistisch, maar als je luistert naar wat hier gezegd wordt, wijzen de woorden naar wat is, naar dat wat het 'ik' overstijgt. Ze wijzen nooit naar het idee dat 'ik' het kan vinden. Wat hier aan de hand is, is afbraak. Er bestaat niet zoiets als bevrijding of een zoeker, dat lijkt alleen maar zo. We proberen iets te omschrijven dat niet gekend kan worden. In het verhaal verdwijnt de schijnbaar verkrampde energie plotseling of verdampt weer tot wat is. Schijnbare bevrijding is een schijnbaar loslaten van verkrampde energie die weer terugkeert tot schijnbare grenzeloosheid.

Het ogenschijnlijke bericht van het open geheim is paradoxaal, niet op verstand gebaseerd, ongelooflijk, niet normatief, niet spiritueel en compromisloos. Er is geen vooropgezet plan of intentie om ogenschijnlijke individualiteit bij te staan of te veranderen. Het bericht gaat vooraf aan ieder onderricht en de resonantie wordt energetisch gedeeld, niet door de uitwisseling van ideeën.

Alles wat ik denk heeft er dus geen invloed op?

Helemaal niets heeft invloed. Dit is al volledig. Waarom zou heelheid dat willen veranderen?

Is er ook sprake van angst?

Er kan enorm veel angst zijn wanneer het 'ik' beseft wat er schijnbaar gebeurt.

Moet de zoeker dan ophouden te zoeken?

Dit is geen boodschap over zoeken of niet zoeken. De 'ik'-energie kan alleen maar zoeken en proberen thuis te komen. Dat is het enige dat het kan doen. Wanneer het denkt dat het de heelheid heeft verloren is het enige dat het kan doen proberen weer heel te worden. Mensen geloven dat als ze het toppunt van zuiverheid bereiken, wat slechts een creatie van de geest is, dat ze de vrijheid dan waard zijn. Dat is het probleem dat het 'ik' heeft. Het is verrukt van het idee zuiver te worden, omdat het zich onwaardig acht. De hele leer van worden is gebaseerd op de misvatting dat het 'ik' moet veranderen, terwijl 'ik' slechts heelheid is die verschijnt als 'ik.' Het heeft zin noch betekenis.

Kunt u iets meer zeggen over afgescheidenheid en gewaarzijn, en meditatie?

Gewaarzijn is de medeplichtige van afgescheidenheid. Gewaarzijn is een functie die iets nodig heeft om zich van gewaar te zijn. Wanneer er gewaarzijn ontstaat is er een subject gewaar van een object. Dat is gewaarzijn. Het is een misvatting dat je meer gewaar zou moeten worden. Het hele concept van zelfonderzoek versterkt afgescheidenheid. Algemeen wordt erkend dat proberen in een gefocust gewaarzijn of weten te blijven niet te doen is, en dat komt doordat het allemaal functionele toestanden zijn die, juist daarom, voorbijgaan. Het onvermogen in gefocust gewaarzijn te blijven versterkt het gevoel onwaardig te zijn. Meditatie is een iets ander concept; daarmee wordt nog steeds geprobeerd iets te krijgen. Het enige dat hier in overweging wordt gegeven is dat er niemand is en dat er niets te doen valt; er is geen pad.

Ik ben waar ik ben en dat is beperkt en niet de waarheid – dus wat is de volgende stap?

Er is geen volgende stap. Als er een gevoel is van 'je bent waar je bent' is dat wat er aan de hand is. Zo is het nu eenmaal. Er is niet een waarheid. Het idee dat je daar bent, beperkt het 'ik' tot het gevoel afgescheiden te

zijn. Wat hier wordt voorgesteld is dat er geen 'echte ik' is en geen 'echte' beperking.

Maar er is ervaring op deze plaats en niet op die plaats.

Maar dat is jouw ervaring. Het probleem voor het 'ik' is dat het ervaart, en ogenschijnlijk weet en zich gewaar is dat het bestaat. Het meent dat het echt is en dat is het dilemma. Er is niets dat het los kan laten en er is in werkelijkheid geen plaats.

Is de afbraak ook onkenbaar?

Ja, want het vindt niet plaats. Er is geen reëel 'ik' dat kan verdwijnen. Zogenaamde bevrijding is het schijnbare einde van iets dat nooit gebeurd is. Jij gebeurt niet, dat denk je maar. Er wordt in overweging gegeven dat dat een illusie is. Al die tijd dat 'ik' het 'ik' probeer af te breken versterkt het de illusie juist. Het is zijn energie om iets te vinden en voortgang te boeken. Wat het 'ik' zoekt wanneer het probeert zichzelf af te breken is het object 'niet-ik.' 'Ik' probeert 'mij' voortdurend te onderzoeken, zodat het 'niet mij' kan zijn. Het wordt steeds sterker in de poging 'niet mij' te zijn... ogenschijnlijk.

Zegt u dat dit allemaal magie is? Wat is het?

Nee, ik zeg dat het is wat het is. Je kunt het niet kennen. Waar je naar verlangt is niet-weten en wat je het ergst vreest is niet-weten. Waar je het meest naar verlangt en wat je het ergst vreest is de afwezigheid van jezelf.

Maar er is iets anders dat het ook wil doen.

Er is een hoger zelf en een lager zelf. Het hogere zelf wil zuiver en volmaakt zijn, en het lagere zelf wil in bed liggen en jenever drinken! Beide concepten zijn even illusoir. Alle methoden van ontwikkeling en onderricht zijn aantrekkelijk voor het hogere zelf en spreken het aan; je kunt stil, gewaar, onthecht en zuiver zijn. Dit alles is een poging iets te bereiken. Er is niets te bereiken. Je hoeft dit niet te bereiken, want het 'is' reeds. Je hebt er als een razende naar lopen zoeken, maar het was er de hele tijd al.

Deze boodschap is verkeerd begrepen als er gedacht werd dat ze zegt dat er een 'jij' is die iets kan of niet kan doen om verlicht te worden.

Is het een verandering van standpunt?

Nee, het is het einde van iets dat eigenlijk nooit gebeurd is. Waar een eind aan is gekomen is de illusie dat er iemand is. Wat het gevoel van afgescheiden zijn

vasthield, verdampt slechts. Er is alleen maar wat is en niet is.

Telkens wanneer ik iets verkeerd doe, zeg ik: 'Dat is maar het verhaal,' en zo lijkt er minder verkramptheid te zijn over iets verkeerd doen.

Het 'ik' droomt alleen maar dat het iets goed of verkeerd kan doen. Het is maar een bepaalde staat. Ook in het geval van meditatie zeggen mensen: 'Wanneer ik mediteer voel ik me vredig.' Het is alleen een voorbijgaande toestand.

Misschien breng ik de rest van mijn leven wel in een droomstaat door. Ik begrijp dat er alleen maar een verhaal is maar ik weet het niet.

Je weet niets. Je weet niet hoelang je zult leven. Je kunt niets veronderstellen en begrijpen is niet hetzelfde als bevrijding. Het is alleen maar weer iets dat het 'ik' heeft. Begrijpen dat er geen verhaal is, is slechts 'begrijpen.' Tony Parsons is nooit echt. Het 'ik' leeft in een verhaal over dingen die gebeuren; 'Ik ga thee drinken en dan ga ik verlicht worden' of 'Ik heb gehoord dat Tony Parsons verlicht is, en waarom overkomt mij dat dan niet.' We spreken in twee verschillende werkelijkheden; de ene waarin het verhaal plaatsvindt en de andere waarin er

geen verhaal is. We praten over een mysterie. Er was geen Tony Parsons die kon sterven, dat is de illusie. Tony Parsons dacht dat hij echt was en was bezig te proberen echte verlichting te vinden. Tony Parsons voelde aan dat onderricht in ontwikkeling en iets worden het niet waren, maar dat was alleen een gevoel, totdat de schijnbare instorting plaatsvond.

Wat kunt u zeggen over onvoorwaardelijke liefde en mededogen?

Onvoorwaardelijke liefde is de manifestatie van chaos en misdaad, en marshmallows en de Vijfde van Beethoven. Het is een uitstorting van alles. Iemand zei vanmorgen dat het 'ik' wel lijkt op inhalen, op grijpen naar alles. Het oneindige is uitdelen, voortdurend uitstromen. Het geeft voortdurend; het explodeert op iedere manier blijkbaar.

Is dit synchroniciteit? Ik had naar een feestje kunnen gaan en besloot toen op het laatste moment om ergens anders heen te gaan waar ik iets over het open geheim kon horen.

Synchroniciteit vindt plaats in het verhaal; synchroniciteit is er tussen schijnbare gebeurtenissen in het verhaal. Het verhaal heeft geen enkele betekenis. De

synchroniciteit lijkt tot iets waardevols te leiden voor de persoon in het verhaal, maar is in feite zonder betekenis. Er is niets dat ergens heen voert, want niets gaat ergens heen omdat alles al vervuld is. Wat 'mij' betreft is alles zeker niet vervuld, en dat is het gevoel van erbuiten staan. Wanneer dat instort is het volslagen duidelijk dat er niets is wat gesynchroniseerd hoeft te worden.

Ik dacht dat mededogen ook zo iets was. U zegt dat waarachtig mededogen is dat mensen bevrijd worden?

Mededogen verheldert wat het ogenschijnlijke zelf gevangen houdt. Er bestaat niets wat het aan- en uitzet, het komt vanzelf voort uit niet-iets. Niet-iets reageert van nature op een vraag, of op een gevoel afgescheiden te zijn. Men zegt dat deze boodschap niet meedogend is. Mensen helpen verlicht te worden is geen mededogen, het is medeplichtigheid aan de overeenkomst om een illusie in stand te houden... ogenschijnlijk.

Is het niet eigenaardig dat de energie als een kluwen in 'mij' zit en dat diezelfde energie eraan werkt om die knoop te ontwarren?

Energie is alles – mededogen en medeplichtigheid. Maar energie heeft geen enkele intentie. Het enige dat

intentie heeft is 'ik' in het verhaal. Grenzeloze energie heeft geen intentie omdat ze al vervuld is. Er is geen knoop te ontwarren.

Wanneer u het woord 'ontmaskert' gebruikt, suggereert dat een zekere richting?

Wat er ogenschijnlijk gebeurt is dat wanneer er iets is dat voelt dat het zich in afscheiding bevindt, er een reactie is vanuit niet-iets dat dit ontmaskert. Er is geen plan, maar dat is de natuurlijke reactie van onvoorwaardelijke liefde. Er is geen verwachting dat er iets gebeurt, omdat er eenvoudigweg niet-iets is wat ogenschijnlijk gebeurt.

Maar dat werkt ook in de andere richting. Wanneer er sprake is van ongetemde energie, energie zonder patroon, zou de reactie dan het 'ik' kunnen zijn?

Het lijkt maar zo dat het ook in de andere richting werkt, maar vreemd genoeg zonder enige intentie. Deze boodschap heeft geen enkele intentie; ze is slechts een reactie, een verschijnsel. Hoewel het misschien de intentie lijkt te hebben om te ontmaskeren, is er alleen maar ontmaskering. Dat is de paradox die niet is te verklaren of te begrijpen.

Ondertussen zijn we mooi wanhopig. Is er wanneer ik hier morgen vertrek niets wat ik kan doen?

Deze boodschap verheldert het hopeloze en het dilemma van het 'ik'. Ze laat zien dat 'ik' een illusie of droom is. Jij gaat hier morgen niet weg. Je zult alleen maar ogenschijnlijk vertrekken of dromen dat je hier weggaat.

Dat ogenschijnlijke verhaal van 'mij', is dat gelijk te stellen met een droom die we 's nachts hebben?

Ja, dat is hetzelfde. Wanneer 'ik' wakker wordt, droomt het dat het is opgehouden te dromen.

Is bevrijding dan een zacht of ruw ontwaken uit die droom?

Dat is niet belangrijk, maar het is een schijnbaar ontwaken uit een schijnbare droom. Niemand droomt, maar het 'ik' is de dromer. Voor het 'ik' is de droom dat ik echt ben, mijn verhaal echt is en ook mijn invloed op dat verhaal.

Ontwaakt er dan niets uit de droom?

Nee, er ontwaakt niets...

Zoals wij woorden gebruiken, gebruiken we ze en passen we ze toe binnen de droom van het 'ik', op iets dat onpersoonlijk is, dat geen doel en geen intentie heeft.

Ja, en we zijn geconditioneerd om te geloven dat bepaalde woorden bepaalde dingen betekenen. Zoals Jezus het woord 'berouw' gebruikte. Ik ben op een katholieke school geweest en ik heb geleerd dat je spijt moest hebben van een zonde en berouw moest hebben. Maurice Nicoll zei in een van zijn boeken dat het woord ten tijde van Christus 'omkeren en het leven opnieuw zien' betekende... iets volkomen anders. Dat was een geweldige openbaring in mijn leven als zoeker.

Terwijl we van de ene formule naar de andere overgaan, lijken we niet te kunnen inzien dat vrijheid niet hier of daar zetelt, eenvoudigweg omdat juist vrijheid niet uitgesloten of uitsluitend kan zijn. Het lijkt wel of we niet zien dat, terwijl we naar het volgende te verwachten spirituele hoogtepunt marcheren, de schat die we zoeken niet ontdekt kan worden in waar we heengaan, maar in de eenvoud van juist die stappen die we zetten.

Ik laat me steeds verleiden door het idee dat het anders zal zijn wanneer ik hier wegga. Ten slotte is het allemaal

gebaseerd op de illusie dat het schijnbare zelf echt is, terwijl het dat in werkelijkheid niet is.

Ja, en dat kan schijnbaar instorten en wegvallen en misschien ook niet.

Dat gebeurt in ieder geval bij het ogenschijnlijke lichamelijke sterven. Als ik dus hier vertrek, in de droom, ga ik naar buiten en doe wat er ook maar gedaan wordt, de gevangenis aangenamer maken, en dan komt de dood – hetzij de dood van het lichaam of misschien is daar plotseling, terwijl ik een veter strik, geen ‘ik’ – wat er ook gebeurt, het is allemaal goed. Ik kan me dus ontspannen...

Wie gaat zich ontspannen? Er zijn leraren die het hebben over ontspannen omdat het oké is, aangezien het een uiting van heelheid is. Dat is ook maar een idee. Voor ‘mij’ is je afgescheiden voelen schijnbaar benauwend en helemaal niet oké.

Maar is er niets aan te doen?

Voel je je daar beter door?

In zekere zin ben ik bezorgd dat er iets niet goed meer is hier, iets dat ontbreekt, dat die boodschap hoort... Ik weet niet wat ik daarmee moet...?

Het geloof dat je vrij kunt worden is een illusie. Hoop is wat ‘mij’ op de been houdt. Alle onderricht versterkt het gevoel dat het op een dag beter zal gaan; morgen is alles beter. Dat is geen mededogen, maar medeplichtigheid. Het is een overeenkomst om een illusie te versterken.

Je zou dus spreken van een droom in een droom. Zoals waarneming ook een droom is; omdat er eigenlijk niets gebeurt en er ook nog sprake is van het ‘ik’ dat in de droom ontstaat.

Het is alles een en hetzelfde. ‘Ik’ is de droom, ‘ik’ is de dromer, en het droomt dat het echt is en dat alles wat er gebeurt echt is, dat is de droom. Het is een misleidende droom en dat is de enige misleidende droom die er is. Alles is slechts wat is en niet is.

Er is een manier om naar waarneming in het algemeen te kijken, namelijk zo, dat deze hele manifestatie een waarneming is.

‘Ik’ neemt ogenschijnlijk dingen waar vanuit een middelpunt waarvan het denkt dat het echt is. Geen ‘ik’, geen waarnemer. Het waarnemen van ‘ik’ de dromer transformeert alles wat schijnbaar waargenomen wordt tot iets concreets, maar alleen voor de schijnbare

waarnemer. Dat wat manifest is heeft geen waarnemer nodig... het is alleen maar wat is en niet is.

Zou je dus kunnen zeggen dat de wereld bestaat vanwege 'mij'?

Nee, helemaal niet! De illusoire subject-objectwereld ontstaat voor 'mij'. 'Ik' is zo fantastisch arrogant om te denken dat de wereld bestaat vanwege 'mij'. Het eindresultaat van zelfonderzoek is dat er niets kan bestaan zonder jou, dat er niets kan bestaan, behalve in jouw gewaarzijn. Omdat jij je van dingen gewaar bent, mogen ze leven. Het is een ongelooflijke arrogantie. 'Ik' ben gewaarzijn en alles kan alleen ontstaan in dat gewaarzijn. Waar 'ik' zich van gewaar is, is alleen een illusoire werkelijkheid.

We geloofden ooit dat de wereld plat was!

Ja, en ook dat de aarde het middelpunt van het universum was; nog zo'n enorme hovaardij! Maar het 'ik' gelooft ook nog steeds dat het het middelpunt van de mens is.

Dat is merkwaardig, want u zei dat er geen waarneming was zonder 'ik', dus tenzij er een 'ik' is, is er geen waar-

neming. Is dat niet wat advaitaleraren zeggen? En dat als hier geen bewustzijn van is, er niets is?

Je begrijpt weer niet waar hier op gewezen wordt. 'Ik' is de waarnemer van een gedroomde duale werkelijkheid. Wanneer 'ik' instort, stort de waarnemer in. Wanneer de illusie van afgescheidenheid er niet is, is er geen waarnemer. Alles wat opkomt als een gebeurtenis, is niet-iets dat zich voordoet als een verhaal. Alles, met inbegrip van de wereld, bestaat wel en niet.

Het vreemde hieraan is dat de aanwijzing luidt dat wanneer het 'ik' wegvalt de energie optreedt zoals ze werkelijk is...

Ze treedt niet op, ze is er al. Wat zich er dan ogenschijnlijk van afscheidt is het 'ik'. 'Ik' maakt er iets concreets van – met de waarneming van alleen 'ik'! Alles is ogenschijnlijk slechts zwevende deeltjes. Die muur is zwevende deeltjes, het is het niets dat muurt. Maar het 'ik' ziet toch alles als een concreet object.

Ik begin te begrijpen waarom die energie dit spel van zien en niet zien speelt.

Het is verstoppertje, God speelt verstoppertje. De hele

zaak is een grap. God is een grappenmaker met een publiek dat nooit lacht!

Wat u zojuist allemaal zei, weet u dat niet?

Er is hier niets dat iets weet, het komt uit het niets.

U heeft dus geen idee waar u over praat?

Als ik dat wel had, zouden jullie allemaal moeten vertrekken. Er is niets dat dit kan weten. Er is niets te weten en niemand om het te weten. Het hoeft niet te worden geweten. Het is een idee dat we kennis moeten hebben om iets meester te zijn. Hoe kun je een mysterie meester zijn?

Het komt er weer op neer dat de wetenschappelijke geest alles wil benoemen. Denkt u dat daar ooit een eind aan komt?

Daar komt geen einde aan, want het is niet begonnen. Er is alleen het oneindige. Er is alleen wat is en niet is.

**Wat gezocht wordt blijft verborgen voor de
zoeker doordat het reeds alles is.**

Wat duidelijk lijkt is dat deze boodschap alles of niets is.

Totaal, dat is alles wat er is... alles en niets.

Ik ben gefrustreerd. Ik wil dit snappen, maar als ik voel dat ik het snap, dan snap ik het ook weer niet. Ik kan niet bij de kwintessens komen. Ik wil weggaan en ik wil blijven komen.

In zekere zin is er altijd een kwintessens. Maar je komt nergens omdat je nergens heen kunt.

Er lijkt iets werktuigelijks aan de gang te zijn in de geest. Wanneer u iets zegt, is er die vreselijke conditionering die gelooft dat alles gebeurt met mij. Dat gaat heel automatisch en het komt en gaat.

Dat treedt, ogenschijnlijk, op in verkrampde energie.

Ik realiseer me wel steeds dat 'ik' dit zo even niet gehoord heb, maar er is iets dat me de hele tijd die kant op trekt. Hoewel het voortdurend afdekt wat er gezegd wordt, gebeurt er tegelijkertijd iets.

Wat mensen beweegt om hier te komen is in zekere zin een gevoel dat ze een probleem hebben. Als ze komen, merken ze misschien dat er niets persoonlijk is en dat er geen probleem is. Het kan zich oplossen.

Wat u net zei vind ik mooi – er is geen probleem, we hoeven ons geen zorgen te maken over wat we van dit alles moeten denken.

Er is niets om mee naar huis te nemen en uit te puzzelen.

Ik voel me overweldigd. Er zijn blijkbaar intense emoties.

‘Ik’ meent van dat alles het middelpunt te zijn.

Zei u dat ‘ik’ een opeisende energie was?

‘Ik’ is fundamenteel een ogenschijnlijk verkrampde energie die ook alles opeist. Een verkrampde energie neemt schijnbaar een gedaante aan. Ze verzamelt alles in zich, ze zuigt alles op. Denken is eigenlijk slechts een verslag van wat er ogenschijnlijk plaatsvond of zou kunnen gebeuren. De gedachte dat ik op mijzelf sta is eigenlijk slechts een verbaal verslag van iets dat veel dieper gaat, dat energetisch van aard is. Geloof, denken en ideeën van afgescheidenheid zijn oppervlakkige krantenartikelen over wat er gebeurt. Ze hebben geen reëel belang, maar ‘ik’ eist ze blijkbaar op en maakt ze belangrijk.

Op zich is de energie van ‘mij’ dus nutteloos en kan die zelfs niet denken?

Zodra de verkramping zich in het lichaam gevormd heeft, is er identiteit. Wat er dan ontstaat is het idee dat er iemand is, en die iemand heeft dan het gevoel dat hij de scepter zwaait over het verhaal. Het is allemaal een misleidend en zinloos stukje software.

Als ik naar u luister krijg ik het gevoel dat u me op de een of andere manier neerzet als ‘verkeerd.’

O, helemaal niet! Dat zou tegen de hele essentie ingaan van deze boodschap die is om voortdurend te bevestigen dat alles vervuld is zoals het is. De ‘ik’-kramp is ook een uiting van het geheel... het is eenheid die optreedt als twee, die van elkaar gescheiden lijken. Er is geen goed of fout, beter of slechter, maar in de afgescheiden droomervaring van het ‘ik’ lijkt dat zo. Het open geheim werpt bij voortduring licht op die illusie.

Heeft het dan geen zin om te vragen wie het ‘ik’ is, of voor wie het ontstaat? Geeft dat slechts tijdelijk ontspanning?

Alles wat op een onderzoek lijkt, is blijkbaar ontspannend omdat het een afleidingsmanoeuvre is om het ‘ik’ te onderzoeken en te vragen ‘wie ben ik?’ Het lijkt ontspannend omdat het fungeert als ontsnappingsmiddel.

Moet energie eerst het gevoel hebben in crisis te verkeren voordat ze verkramp?

Het moment van scheiding is zo sterk en zo verschrikkelijk dat we het vergeten. Er is niets erger dan scheiding van het geheel. Wanneer je op iemand verliefd bent die jou afwijst, is dat enorm pijnlijk. Maar afwijzing van het geheel is veel meer. 'Ik' kan zich dat nooit herinneren. Het vreemde is dat er achter het verhaal een gevoel is van iets anders, dat een resonantie is van iets dat verloren lijkt. Er is een geloof dat 'ik' het op een dag zal terugvinden. 'Omdat ik heel invloedrijk ben, kan ik van mijn leven een succes maken omdat ik gedachten en emoties heb en daarom verlichting kan hebben.' Het hoort bij het verhaal om een onderricht te volgen dat over 'mij' gaat die verlicht wordt. Maar in zekere zin is het enige dat het 'ik' probeert te doen zich compenseren voor dat vreselijke verlies.

Het 'ik' zoekt vrede en vervulling; het 'ik' zoekt zelfverbetering, zuiverheid, aanwezigheid of onthechting. Het 'ik' zoekt helderheid, zoekt elke formule die het 'ik' zal geven wat het denkt te willen hebben of nodig heeft. Maar het dilemma is niet dat het 'ik' niet krijgt wat het wil. Het dilemma is het ogenschijnlijke 'ik.'

Maar is er niet ook een gevoel van pijn?

De behoefte die maar aanhoudt, kan nooit bevredigd worden. Wat er echt gewenst wordt is in feite niet-iets. Het is verbazingwekkend. Men wil alles en verlangt toch naar niet-iets. Wanneer er niets over is, is alles er.

Niets te koop

Het bericht van het open geheim kan slechts wijzen op het eenvoudige wonder van zijn, en trachten licht te werpen op de zinloosheid van het zoeken ernaar. Het accepteert of verwerpt het onderricht van de spirituele weg of ontwikkeling niet, maar ontmaskert wel, compromisloos, de eigenaardige en fundamentele misvatting achter de overtuiging dat er zoiets is als een zoeker die iets moet vinden dat verlichting heet. Het open geheim sluit geen compromis met de behoeften en verwachtingen van de zoeker. Ook probeert het niet te lokken of te behagen met beloften van een zachte en prettige ervaring van bevrijding. Wie zou dat kunnen beloven en wie zou het ervaren?

Omdat het idee van individuele vrije wil en keuze als een misleidende droom wordt gezien, is er geen plan of

intentie om te helpen of iets aan de individualiteit te veranderen. Wat het schijnbare individu aangaat, hier is niets te koop.

Het gevoel een op zich staand individu te zijn wordt als zeer werkelijk ervaren en raakt elk onderdeel van die ogenschijnlijke ervaring. Het is een staat van verkrampte energie die verpersoonlijkt wordt en die een gevoel van onrust en verlangen met zich meebrengt. Er kan sprake zijn van een innerlijk gevoel onwaardig te zijn en iets onbeschrijflijks te hebben verloren. Het is alsof het 'ik' binnen de grenzen van het lichaam huist en alles daarbuiten ziet als iets anders waarmee het moet onderhandelen. Door die ervaringen wordt de dwang ontwikkeld voortdurend troost of verlossing te zoeken. Dat is de droom van individualiteit die echt lijkt tot dat niet meer het geval is.

Het 'ik' streeft naar vrede en vervulling. Het 'ik' zoekt persoonlijke ontwikkeling of zuiverheid, aanwezigheid of onthechting. Het 'ik' zoekt helderheid of een formule die 'mij' zal geven wat het denkt te willen of nodig te hebben. Maar dat het 'ik' niet krijgt wat het wil is niet het dilemma. Het dilemma is 'ik'.

Geen enkele inspanning, methode, helderheid of geloof, hoe groot ook, kan ooit iets anders opleveren

dan meer 'ik' dat najaagt wat het 'ik' niet kan bezitten of kennen.

De suggestie dat afgescheidenheid slechts een gedachte of een inzicht is dat in de aanwezigheid komt en gaat is aanvankelijk een aantrekkelijk idee voor de zoeker die droomt van een eenvoudig antwoord dat geen problemen geeft en blijvend geluk brengt. Gedachten van afgescheidenheid zijn slechts individuele verhalen over een reeds aanwezige toestand waarin men zich beperkt en geïsoleerd voelt. Als er slechts een gedachte of een overtuiging bestond dat men afgescheiden was, zou die doorzien of in haar tegendeel veranderd kunnen worden, en dan... 'bingo' zou er bevrijding zijn... zou je denken!

Dergelijke idealistische berichten gaan vaak hand in hand met een niet-aflatende herhaling van het idee dat afgescheidenheid 'prima' is omdat er toch alleen maar een-zijn is. Dat is net zoiets als een blinde vertellen dat het 'oké' is om blind te zijn omdat zien het enige is dat er is. Natuurlijk is er alleen een-zijn. Maar wat er schijnbaar in het een-zijn oprijst is een intens gevoel afgescheiden te zijn, wat niet 'oké' voelt. Die conceptuele noties gaan alleen over symptomen en herkennen de bron niet van het schijnbare dilemma dat het gevoel afgescheiden te zijn totaal gestalte kan geven.

In wezen is wat gezocht wordt liefde. Maar het is liefde die absoluut, alomvattend en eeuwig is. Het is die overweldigende liefde waarvan velen een glimp hebben opgevangen, zoals ik in *Het open geheim* heb proberen te beschrijven hoe ik door een park liep en er opeens niet meer was. Het is niet ervaren, omdat er niemand was om het te ervaren. Het was een glimp die niemand opving. Daarna werd ik weer 'een iemand' en probeerde ik telkens weer die onvoorwaardelijke liefde te ontdekken die ik nooit zou kennen.

Het is die liefde waarop in literatuur, muziek en kunst wordt gezinspeeld. De meest fascinerende liefdesgeschiedenissen gaan over onbeantwoorde liefde, omdat die wijzen op die absolute liefde die het individu niet kan bezitten. De sterke fascinatie van verliefd worden komt voort uit een oergevoel dat je jezelf in die liefde zou kunnen verliezen. Die overweldigende liefde zit in al ons verlangen en is de volheid in de leegte, het alles in het niets. Het is onvoorwaardelijke liefde die zich ook manifesteert als haar tegendeel. Wonderbaarlijk genoeg is het ook die liefde die voortdurend door onze zintuigen zingt en in elke levensvorm aanwezig is.

Bevrijding is een woord om een ogenschijnlijke verlossing uit de illusie dat je gevangen zit en dat je buiten de liefde of de heelheid staat te beschrijven. Die

verandering is eigenlijk een energetische verlossing van verkramptheid naar het onbegrensde... ogenschijnlijk.

Wanneer en waar ook maar diepgaand en compromisloos over de zeer reële paradox van het zijn met elkaar gesproken wordt, kan een tastbare resonantie ontstaan. Vanuit dat open contact kan een loslaten van die verkramptheid plaatsvinden naar grenzeloosheid en wat er dan ontstaat is het wonder van alleen maar zijn.

○ ○ ○

Hoe komt het dat het 'ik' zo echt voelt?

In zekere zin is dat het hele dilemma van het 'ik.' 'Ik' als kind groeit op tot meer 'ik' omringd door andere 'ikken', zodat er in zekere zin steeds meer 'ik' is als individu. De voornaamste reden daarvoor is dat de hele energie van afgescheidenheid, die een gevoel van identiteit en individualiteit creëert, een celenergie is die in het lichaam vastgehouden wordt. Het is iets energetisch; het is geen idee. Jij groeit niet op met het idee of geloof dat je een persoon bent; je weet zeker dat je een individu in een lichaam bent.

Toen ik Tony Parsons was, had ik beslist het gevoel dat Tony Parsons in dit vel stak en dit vel was mijn

begrenzing. Ik was voor mijn gevoel een echte persoon. Opgroeien, naar school gaan enzovoort, brengt een absolute zekerheid met zich mee dat je niet alleen echt bent, maar dat je vrije wil en keuze hebt, je in je eigen echte verhaal bevindt en dat oorzaak en gevolg echt zijn. In toenemende mate is er een gevoel dat er een echt iemand is in een wereld vol andere iemenden. Die werkelijkheid wordt steeds overal door bevestigd. En daar komt onbevredigdheid uit voort omdat je ervaart buiten het leven te staan.

Wegen naar verlichting stellen zich ten doel iemand over een pad te leiden of hem een methode aan te reiken. Dergelijk onderricht voedt het hele gevoel dat er een echte persoon is die actie kan ondernemen en iets kan doen. Dat hele gevoel wordt nogmaals versterkt door de zoekmethode. Er zijn allerlei wegen geweest, zoals het christendom of het boeddhisme, een godsdienstige weg die gaat over komen tot God of de hemel.

Meer recent zijn er andere leren zichtbaarder geworden, zoals zelfonderzoek. Zelfonderzoek is een methode, een manier om gewaarzijn te ontwikkelen. In feit leeft 'ik' al in persoonlijk gewaarzijn. Die hoeft niet gefocust te zijn, maar zodra de totale energie van 'mij' duidelijk wordt, komt daar een persoonlijk gewaarzijn bij dat ik besta en dat anderen bestaan, samen met een

schijnbaar gewaarzijn van de afzonderlijke wereld buiten. Het is niet gefocust; het is slechts een zich gewaarzijn van de persoon. Het is de manier waarop het 'ik' vorm aanneemt en afgescheiden blijft van zijn wat er is, door zich gewaar te zijn. Zo is 'ik' zich gewaar op een stoel te zitten. De essentie van op een stoel zitten wordt gescheiden van het 'ik.' Het versterkt het verhaal van afgescheidenheid nog meer. Het heet zelf-bewustzijn.

Elke leer van deze aard blijft simpelweg bevestigen dat er een 'ik' is die iets kan vinden, en dat zelfonderzoek ook een pad is naar iets dat vervulling geeft. Het heet verlichting maar in feite wordt er door het focussen van het gewaarzijn in werkelijkheid een gevoel van onthechting ontwikkeld. Dat gevoel van onthechting kan op verlichting lijken. Gewaarzijn op al het andere focussen schept op de een of andere manier een afstand tussen degene die weet en de gebeurtenissen van het leven. Wat je ogenschijnlijk bouwt is een soort ivoren toren rondom 'mij' die steeds meer onthecht raakt. Dat voelt een tijdlang bevrijdend. Het is nauw verbonden met dissociatie.

Heel ironisch is dat het zelf de onjuiste veronderstelling heeft dat het een bevoorrecht vermogen heeft om iets te ontdekken dat het 'uiteindelijke waarheid' noemt en aan het zoeken waarnaar het veel energie besteedt.

Het gelooft ook dat het een soort heerschappij voert over de rest van de schepping door zijn schijnbare vermogen gewaar te zijn. Maar juist dat gewaarzijn houdt het gescheiden van waar het naar verlangt. Al het andere, de hele manifestatie, is gewoon al wat het zelf wanhopig probeert te bereiken.

Ik ben het eens met wat u zegt over zelfonderzoek. Maar hoe zit het wanneer er wordt gezegd dat er horen plaats vindt, er gedachten komen en gevoelens komen? Er is geen 'ik' nodig die van alles ondervindt, maar er is zuiver weten. Er is niemand die het overkomt, maar achteraf zegt 'ik' 'ik weet en zie.' Kan dat geen aanwijzing zijn en betekent dat slechts dat er sprake is van zuiver weten?

Zogenaamd 'zuiver weten' is nog altijd een werking binnen het geheel. Als er weten is, is er iemand die weet. Wanneer er een gevoel is afgescheiden te zijn dan is grote angst een van de emoties die opkomen. Een van de manieren waarop de angst een korte tijd gerustgesteld kan worden is door weten. Als ik weet wat er is dan heb ik er meer beheersing over. Een van de sterkste motivaties voor zelfonderzoek is die voor kennis en gewaarzijn. Bewustzijn is een vorm van weten en een manier om het zelf te beschermen tegen de afschuwelijke mogelijkheid dat het zelf misschien sterft en dat het enige dat er overblijft niet-weten is.

Dat is zo beangstigend voor het zelf dat het elke methode in het leven zal roepen om het daar op de een of andere manier tegen te beschermen, en dan noemt het dat een spiritueel pad en dat is heel bevredigend voor het hogere zelf dat streeft naar hoge idealen.

Wegen naar verlichting-door-middel-van-persoonlijke-ontwikkeling die methoden aanbevelen als meditatie, zelfonderzoek of het idee van aanvaarding of overgave, zijn gebaseerd op het geloof dat er een zelf is dat kan kiezen dergelijke methoden te volgen of niet. De aanname wordt verzwakt door de recente ontdekking door neurowetenschappers dat het bestaan van een individu met vrije wil en keuze een illusie is.

U zei dat zelfs als er geen gewaarzijn van de verkramptheid aanwezig is, die er altijd is.

Die komt en gaat. In de diepe slaap is ze er niet. Wanneer het lichaam wakker wordt, neemt de hele constructie meestal onmiddellijk zijn plaats in. Er is een totale her-identificatie van 'ik' aan het begin van de dag en die wordt geïnstigeerd door gewaarzijn. Maar voor wat er verschijnt is gewaarzijn niet vereist.

Ik vroeg me af wat u bedoelde toen u zei dat er hier iets anders gebeurt, dat woorden een excuus zijn voor iets?

Er gebeurt hier niet-iets. In het alles wat lijkt te gebeuren is het niet-iets.

Wat betreft de vragen die gesteld worden, wijzen die het 'ik' voortdurend af?

Eigenlijk proberen de vragen die gesteld worden het 'ik' te ondersteunen, proberen ze leiding te krijgen voor het 'ik', hoewel daarin verandering kan komen. Er is hier niemand en niets om te geven.

Zouden we net zo goed kunnen kaarten of zoiets?

Er is geen agenda, er is alleen wat er ogenschijnlijk gebeurt. Er is alleen niet-iets dat dit lijkt te zijn. Het is hetzelfde als de verandering van energie. Soms wordt er gesproken van de verkrampde energie die weer oplost in grenzeloosheid. Niets daarvan is werkelijk. Het gebeurt feitelijk niet. Er is niet zoiets als echte bevrijding of echte verkramping of grenzeloze energie. Wat er is en niet is kan niet benoemd of gekend worden, het is dit. Daarom is elk idee dat je het wel of niet zou kunnen vinden belachelijk. Hoe kun je het onkenbare kennen? Het bevindt zich feitelijk in het zitten op een

stoel of in het warm hebben. Wat er gebeurt is wat niet gekend kan worden maar waar voortdurend naar verlangd wordt.

Er is alleen wat is, maar soms zei u over de verschijning...

Er verschijnt alleen niet-iets. Het is niet het absolute en het relatieve; het is het absolute relatieve als één ding. Er is niets anders dan alles, en dat is wat is en niet is.

Het woord bevrijding geeft de geest het idee dat hij kan bestaan en dat hij vrij kan zijn.

Wat de zoeker betreft, die leeft in een subject-objectwerkelijkheid, waarin de zoeker het subject en verlichting het object is. Het object verlichting wordt dus gevoeld als echt... dat is het dilemma. Dit is het, het is er al. Dit is het. Wat gezocht wordt, is er al; zitten, geluiden, ademhaling is wat is en niet is. Het enige dat er is, is wat er gebeurt; denken is slechts wat er gebeurt. Zelfs het idee dat er een pad en een zoeker is, is wat is.

Zou je kunnen zeggen dat na bevrijding alles hetzelfde is?

Er bestaat niet zoiets als echte bevrijding. Alles is wat het is vóór het einde van dat wat denkt dat het echt is; in het verhaal van 'mij' lijkt alles echt. Wanneer de

fantasie verdwijnt dan is het wat het is, zonder de projectie van het 'ik' dat het dat niet is. Wanneer het 'ik' naar de muur kijkt, is de perceptie of de ervaring van muur echt, concreet voor 'mij' en staat op zichzelf, hoewel de muur het niets is dat muurt.

Blijft er neurose bestaan na bevrijding?

De hersenen laten trauma niet los en reageren schijnbaar op situaties die met dat trauma te maken hebben. Na bevrijding kunnen de hersenen dat trauma een tijd vasthouden, maar omdat ze niemand aantreffen die 'ik' heet om tegen te praten en er niets is dat erop reageert en die neuroses energie geeft, verdwijnen ze. Maar het is sowieso niet van belang. Alles wat betreft 'na de bevrijding' is volslagen anders dan hoe de zoeker denkt dat het is. Zoekers denken dat het lichaam een volmaakt voertuig wordt, volmaakt moreel en aanvaardend en gezond. Er zijn mensen bij wie dat blijkbaar zo is, want energie kan zich in alle vormen voordoen. Daarom zijn er dus ogenschijnlijk volmaakte goeroes op de wereld die overeenkomen met het idee over hoe persoonlijke volmaaktheid er uit zou moeten zien. Het is maar een verhaal. Bevrijding heeft niets van doen met zedelijkheid of ethiek – dat is ook maar weer een manier om het verhaal van 'mij' te ondersteunen en het voor even een beter en veiliger gevoel te geven.

Kunt u iets meer zeggen over het niets, niet-iets? Bestaat er zoiets?

Het enige dat ik over niet-iets kan zeggen is dat er geweldig veel van is! Jij zit erop, je ademt het en deze stem is het. Er is niet meer van niet-iets en minder van alles of andersom, want dan zou van het ene de emmer overlopen. Niets en alles zijn er tegelijkertijd. Het is de paradox.

Waar denkt u nu aan? U zit daar zo ontspannen.

Wat ontspant is dat hier niets is en er geen agenda is. Er zijn wel gedachten maar die hebben geen betekenis omdat er niets 'belangrijk' is. Er is niets meer wat in relatie staat met 'wat is' of zich gewaar is van 'wat is.' Er is alleen 'wat is.' Er gaat nergens iets in of uit, er is slechts 'isheid.' Dus het denken is 'isheid,' op een stoel zitten is 'isheid.' Er is gewoon maar 'zijn,' maar zelfs dat woord is het niet.

In het afgelopen uur zijn de gewaarwordingen verdwenen en er verschijnt iets maar er is eigenlijk niet iets, en vervolgens denk ik dat ik weer terug ben. Het is moeilijk.

Zolang er een 'ik' is kan dit niet herkend worden. Het is alleen volstrekt duidelijk wanneer er niemand is. Het

'ik' denkt dat dat belachelijk is, maar wanneer het 'ik' instort is het volstrekt belachelijk dat er een 'ik' zou kunnen zijn. Het is heel duidelijk, maar wanneer dat iemand overkomt, kan hij het niet verklaren. Zo blijft het verborgen voor de zoeker, door alles te zijn, en zo kan de zoeker het niet vinden, omdat hij in alles iets zoekt dat hij kan kennen.

U zegt dat niets die bevrijding kan teweegbrengen en toch zegt u dat het bevrijdend is om in die energie te zitten. Je zou kunnen zeggen dat er niets te winnen valt omdat we allemaal dezelfde eenheid zijn – dus waarom is het bevrijdend om in die energie te zijn?

Het is bevrijdend voor niet-iemand en daarom is er niets te winnen. De ogenschijnlijke bevrijding vindt plaats vanuit de ogenschijnlijk verkrampde ervaring. Maar het is een verhaal. Er is niemand hier die kan kiezen om hier te zijn of niet. Het heeft er niets mee te maken of iemand ergens is, want het enige dat er is, is oneindigheid.

Bent u door een religieuze fase heen gegaan? Hoe bekijkt u de mensheid – had God een slechte dag toen hij de mensheid schiep?

Het was in feite de mensheid die God schiep. Het idee

dat God de mensheid schiep ontstaat slechts in de droom van 'mij'. Alles wat er is, is energie, heelheid, er is niets dat het leidt. Zij heeft geen oogmerk, ze is chaotisch en geordend. Ze is het niets dat ontstaat als energie, die er blijkbaar is. Ze heeft helemaal geen doel of betekenis. Er vindt geen ontmoeting plaats tussen dit en welke vorm van religie of spiritueel onderricht dan ook. Dit is geen persoonlijke leer, ze schrijft helemaal niets voor. Ze adviseert niets. Ze heeft geen agenda of intentie en er is niets verkrijgbaar. Het is de geweldige boodschap van hopeloosheid, die onvoorwaardelijke liefde en het enige mededogen is.

Ik krijg een beeld in mijn hoofd van onzichtbare lampen en energie die door de kamer zweeft. Dan doe ik mijn ogen open en zie ik mensen met haar en kleren aan. Is dat dichterbij de werkelijkheid?

Wat het 'ik' betreft, dat ziet de natuurlijke werkelijkheid niet, het ziet een kunstmatige werkelijkheid. Het 'ik' ziet een schijnbaar ander iets, zoals mensen. Het is dat wat geen twee is, wat zich voordoet als een dualistische werkelijkheid.

Maar is energie onzichtbaar?

Nee, je kijkt ernaar, energie is alles. Als er een 'ik' is,

ziet het geen energie, het ziet een vast en concreet ding, waarvan het denkt dat het een object is. Wanneer er geen 'ik' is, is het duidelijk dat alles slechts energie is. In werkelijkheid ben je bewegende deeltjes die samenkomen om dat te vormen. Geen wil, geen opzet en geen betekenis, alleen wat is en niet is.

Komt de manier waarop u zich uitdrukt voort uit die energie?

Nee, ik heb geen manier van uitdrukken. Er is niets over; alles wat er is, is wat is. Dit antwoord komt voort uit het niets en die vraag komt voort uit het niets.

Neemt de energie die vorm aan?

Ze neemt het niet aan. Ze is al niets dat verschijnt als alles. De energie is zowel werkelijk als onwerkelijk, dat is ze gewoon. Ze is tijdloos, ze is alleen maar. Er is geen voor en geen na, en ze duurt niet voort omdat ze niet begonnen is. Ze is zoals ze is en niet is.

Het lijkt of alles heel chaotisch is en plotseling zag ik het van de andere kant. Wanneer ik daar ben, moet het op een bepaalde manier geordend worden. Wanneer het gewoon chaotisch is, is het een wonder dat er een stem of een lichaam is.

De betekenis van chaotisch is dat het onvoorspelbaar en onkenbaar is. Het 'ik' denkt dat het dat kent en heeft het allemaal op een rijtje. Dit is een kamer, dat zijn mensen en ik ben een persoon, dus alles is kits. Het 'ik' denkt dat het iets weet en het weten maakt het veilig. Het schept een kunstmatige wereld om aan de werkelijkheid te ontsnappen omdat het bang is. De werkelijkheid is dat wat is wild en vrij is. Het is het wanhopige verlangen van het 'ik' om zichzelf te kennen, het idee van bewustzijn dat zichzelf kent en daarna alles beheerst is het doel.

Het finale, uiteindelijke resultaat, beloofd bij veel scholen van onderricht, is dat de beloning van meditatie of zelfonderzoek het plotselinge kennen van het bewustzijn is als de uiteindelijke bevrijding. Het 'ik' wil zo wanhopig graag alles beheersen dat zelfs zijn idee over verlichting nog altijd gaat over het hogere 'ik' dat iets weet. Het is nog altijd veilig. De ultieme obsessie van het 'ik' is om te weten, het denkt dat het moet weten. Het gelooft dat het in een staat moet zijn die 'aanwezig weten' heet.

Dus, omdat dit volkomen onkenbaar is, is er niets waar je je hand op kunt leggen. Probeer maar niet om vat te krijgen op een of ander idee om mee naar huis te nemen. Er is hier niets van enig nut voor de zoeker. Er

is niets te koop. Je kunt dit niet goed of verkeerd doen. Je kunt je er niet van verwijderen of er dichterbij komen. Je kunt je niet op een bepaalde manier gedragen om dit goed te maken. Je kunt niet proberen naar niet 'ik' te zoeken. Het heeft dus geen zin om te proberen niet 'ik' te zijn, of grip te krijgen op het een of andere idee.

Het mooie hieraan is dat, waar je ook gaat en wat je ook doet, waar je naar verlangt je nooit verlaat. Het is voortdurend alles wat er is.

Wat is verveling en wie verveelt zich?

Verveling is het strevende 'ik' dat iets zoekt dat hem opwindt, zodat het kan voelen dat het leeft. Daarom is men tegenwoordig zo gefascineerd door emoties. Alles moet heden ten dage steeds emotioneler zijn opdat we ons niet gaan vervelen. Het is het dilemma van het 'ik' – in een kringetje rondrennen op zoek naar het volgende evenement. Het 'ik' leeft in wat er gaat gebeuren en kan onmogelijk herkennen wat is.

Verandert lichamelijke pijn met het 'niet-ik'?

Pijn is het niets dat 'pijnt.' Als 'ik' aanwezig is, eist het de pijn voor zichzelf op en noemt het mijn pijn – ik heb

pijn. Wanneer 'niet-ik' aanwezig is, dan is er slechts pijn. Wanneer er een 'ik' is, maakt het er een verhaal van – ik en mijn pijn – het maakt er een drama van. Pijn is pijn, muren zijn muren en auto's zijn auto's – er is alleen 'wat is,' ogenschijnlijk.

Is er ook een eigenschap als openheid, oprechtheid of eerlijkheid die kan helpen?

Het 'ik' wil een idee krijgen van hoe het zou kunnen zijn, oprecht bijvoorbeeld. Het 'ik' kan niet open zijn, het durft niet open te zijn. Het 'ik' is altijd opgesloten in de reis. Het 'ik' neemt deugden aan in het verhaal maar die hebben geen waarde in het geheel. Het is niet nodig dat het 'ik' deugden heeft; het doet er niet toe of je uitgesproken oneerlijk bent – dit zou ook zonder dat gebeuren, het heeft geen interesse in hoe je bent... er is geen jij om wat dan ook te zijn.

Het leven is geen opdracht. Er is totaal niets te bereiken behalve de realisatie dat er totaal niets te bereiken is.

Wat er daarna is, of eenheid, kijkt het door deze ogen zodat het naar zichzelf kijkt?

Nee, iets dat kijkt zit nog in het verhaal – er is niets hier

dat kijkt, er is alleen wat er is. Dat is onkenbaar, we delen hier samen een mysterie. Wat er wordt beschreven zal onbegrijpelijk zijn. Het 'ik' kan denken dat het kijkt of observeert, maar dat is een functie. Er is geen subject en geen object.

... en doet het iets?

Elk woord moet eigenlijk voorafgegaan worden door 'ogenschijnlijk.' Er is de schijn van doen – dit is een verschijning van een kamer met lichamen die ogenschijnlijk iets doen – het is alleen maar heelheid die op die manier verschijnt. Er is niet zoiets als een individu die iets doet; hij lijkt iets te doen. Het is het meest prachtige, wonderbaarlijke spel.

Is er dan niet zoiets als zien, een soort herkenning?

Aanvankelijk is er op het moment van bevrijding, of dood van het lichaam, een onpersoonlijke herkenning dat er nooit iemand of iets was dat bevrijd werd. Bevrijding is het einde van iets dat nooit gebeurd is. Er is alleen wat is en daarna is er niet iets dat rondloopt met die herkenning. Het lijkt alsof hier iets is dat het beschrijft, of weet dat er alleen is wat is, maar dat is niet zo. Dat is de paradox van communiceren op deze manier; er is alleen wat is, en dat kan niet beschreven worden.

Is na de bevrijding de verkramptheid van het zelf weg?

Je vertelt een verhaal. Het was er nooit, dus is het niet weggegaan. Het zou in de heelheid een gevoel van afgescheiden zijn lijken. Maar wanneer wat er nooit was er niet meer is, dan is er niets om naar terug te keren.

Staat u daar 'wat is' te ervaren? Kunt u het verschil aangeven tussen staan voor en na bevrijding? Is er een verschil tussen zitten en naar de muur kijken bijvoorbeeld?

Nee, er is slechts 'wat is.' Er staat geen 'ik' hier. 'Wat is' is niet te beschrijven. Het is onkenbaar. Het enige dat er gezegd kan worden is dat staan is wat is en dat het tijdloos is. Het is hoe het oneindige zich uitdrukt. Dit is niet-iets dat lijkt te gebeuren. Staan is de natuurlijke werkelijkheid.

Het 'ik' is dus verslaafd aan het 'ik.' En wat is niet-iets dan?

Uit het niets ontstaat het verhaal van 'mij' dat verslaafd is aan zichzelf. 'Ik' die ergens naar streeft is de absolute uiting van heelheid, het absolute verschijnen als dit. Het is iets uniek-menselijks en niets anders voelt zich een op zichzelf staande entiteit. Het niets is het niets,

wat je niet kunt kennen. Uit het niets ontstaan gewaarzijn, streven, auto's en marmelade! Het niets is alles, leegte is volheid.

Daar kan ik wel iets mee, met wat u zegt, woorden als onbeschrijflijk, onkenbaar. Maar wanneer u het heeft over het 'niets' dat staat, raak ik in de war.

Maar het is hetzelfde. Het is een mysterie. Het is verbijsterend. Hoe kan iets er zijn en niet zijn? Het kan niet door 'mij' herkend worden omdat 'ik' geloof dat dit echt is en alleen maar echt... wanneer dat instort is plotseling absoluut duidelijk dat het niet-iets is dat verschijnt als dat. Het is een mysterie voor het 'ik' dat het niet kan begrijpen. Wanneer er geen 'ik' is, is het duidelijk, en is het vrijheid.

Wanneer het aangenomen gevoel van afscheiden zijn ineens lijkt te storten, is er meteen alleen maar het constante en onkenbare wonder van zijn.

Het lijkt vreemd om erover te praten, aangezien taal helemaal over 'mij' gaat; hoe spreek je dan over een totaal andere werkelijkheid?

De natuurlijke werkelijkheid ontstijgt het spreken

erover. Echter, het verschil tussen wat hier en elders gecommuniceerd wordt is dat het eenvoudig wijst op het oneindige, het wijst niet de andere kant op, zoals een leer. Het oneindige kan niet gevonden worden, kan niet onderwezen of begrepen worden. In zekere zin zijn de woorden nutteloos, maar ook die zijn het niets dat 'woordt.' Ze hebben energie. Wat hier in essentie gebeurt is energetisch en gaat voorbij woorden.

Wat betekent het woord 'is'?

De beste uitdrukking is 'alles wat er is' is 'wat is en niet is.' Niemand begrijpt het. Er is hier niemand die het hoeft te begrijpen omdat het duidelijk is dat 'alles wat er is wat is en niet is' is – beide tegelijkertijd. Het is een mysterie.

Het is zo vreemd dat we min of meer weten dat dit geen betekenis heeft. Schept het 'ik' al die verwarring en handhaven we die niettemin?

Het 'verhaal van mij' is fascinerend en ook is het 'ik' gefascineerd door het idee dat het vervulling zal vinden.

Het 'ik' moet dus helemaal oplossen om dit te snappen en op te geven?

Ja, maar 'ik' kan dat niet. Dat is de teleurstelling.

Als 'ik' het niet kan snappen, verdwijnt het dan of geeft het op?

Het 'ik' kan zichzelf niet oplossen. Het 'ik' kan niet opgeven want het 'ik' is het verhaal van afgescheidenheid en het zoeken naar een-zijn.

Het aanvoelen van wat is als een object is dus een andere vorm van het 'ik' in het verhaal?

Ja, dat is nog altijd het verhaal. Aanvoelen 'wat is', is als gewaar zijn van wat is. Iets moet buiten je staan om je ervan gewaar te zijn. Wat je kunt zeggen dat er het dichtst bij komt, is dat wat buiten 'wat is' staat plotse-ling opgeslokt wordt door wat is. Daar eindigt het dan. 'Ik' is opgeslokt en sterft in 'wat is.'

Op de een of andere manier lijkt het niet meer zo eng.

Nee, het is helemaal niet eng, maar dat is het wel voor 'mij.' Het is heel simpel en gewoon, maar zolang er een 'ik' is, is het eng omdat het over sterven gaat. 'Ik' weet niet waarnaar het verlangt, dus is de dood van 'mij' onbekend voor 'mij.' 'Ik' is weten of gewaarzijn, daarom is het heel bang om niet meer te weten. Wanneer hier

enige openheid voor is, kan 'ik' uiteen gaan vallen of afbrokkelen of in kracht afnemen, en wanneer dat gebeurt, zal 'ik' vechten voor zichzelf óf niet zo bang zijn om er niet te zijn. Dan kan het ontwaken op een dag gebeuren en is er geen 'ik' meer. Daar hoeft je geen dramatische toestand voor door te maken, het is heel gewoon.

Is het mogelijk dat er leraren zijn van wie het 'ik' uiteengevallen is, maar die gewoon doorgaan met de illusie?

Wanneer het 'ik' ogenschijnlijk uiteenvalt is er niemand om onderricht te geven en niemand om iets te leren. De illusie van afgescheidenheid bewaren door anderen een weg voor te houden, is geen mededogen; het is medeplichtigheid om illusie in stand te houden. Het is ook wat is en niet is.

Het lijkt of u leraren en leren nogal vaak aanvalt. Waarom?

Ten eerste zijn leraren als zodanig nooit persoonlijk aangevallen omdat onderkend wordt dat het 'ik' of het 'zelf' een illusie is. Maar een leer van woorden die, vanuit het perspectief van het open geheim de zoeker gevangen houdt in die illusie, zal voortdurend ontmaskerd worden...

Waarom zijn er nu zoveel verschillende therapieën en leren die beweren non-duaal te zijn?

De term non-duaal is geplagieerd in een poging de overtuigingen en verwachtingen van de zoeker te bevredigen dat er zoiets is als non-dualiteit, die je kunt bereiken door persoonlijke keuze en inspanning. Een goed voorbeeld hiervan is een bewering van leraren in zelfonderzoek dat als het 'ik' gelooft dat het kan kiezen tussen 'verwikkeld' te zijn in afgescheidenheid of, met voldoende moed, eerlijkheid en bescheidenheid, niet 'verwikkeld' te zijn in afgescheidenheid, er dan een speciale concessie verleend wordt om het een of het ander te kiezen.

Men moet aannemen dat die bijzondere concessie verleend wordt door 'God', of door het hedendaagse equivalent 'Bewustzijn,' aan de weinigen die een dergelijk privilege waardig geacht worden. Het is bevreemdend dat een dergelijke pseudoreligieuze fantasie geacht zou kunnen worden enige soort van connectie met de essentie van non-dualiteit te hebben. Het ogenschijnlijke 'ik' kan echter heel slim zijn en vastbesloten om te overleven.

Hoe zit het met conditionering in sommige tradities?

In dat geval is 'ik' geconditioneerd om te geloven dat er een traditie en een traditionele leer is. Dit is gebaseerd op de bevestiging dat 'ik' echt is en dat het kan kiezen om van A naar B te gaan. Dat is ontstaan uit het dualistische geloof dat het zogeheten absolute gescheiden is van het zogeheten relatieve, en dat de zoeker zich van het lage relatieve moet verheffen naar het verhevene absolute. Deze onjuiste veronderstelling ligt aan de basis van alle leren die worden propageren, zoals beschreven in het vorige antwoord.

Is het niet oké als het werkt?

Daar ga je weer, je droomt. Het 'ik' droomt dat iets kan werken; dat het resultaat zal hebben. Het is de hele oorzaak van onderricht geven en zoeken. Voor niet-iets hoeft niets te werken; het hele principe van alle onderricht is om iets te laten werken, om te zorgen dat het verandert. Maar waarom zou niet-iets, dat alles is, iets willen veranderen wanneer alles al helemaal af is. Waarom zou het oneindige iets willen verbeteren?

Doctrines, methoden en wegen voor persoonlijke ontwikkeling waarin naar verlichting gestreefd wordt, verergeren het probleem dat ze aanpakken alleen maar door het idee te

versterken dat het zelf iets kan vinden dat het verloren denkt te hebben. Juist die inspanning, die investering in de eigen identiteit, herschept voortdurend de illusie gescheiden te zijn van eenheid. Het is de droom van individualiteit.

Hoe zit het met emoties en met de daden die daar het gevolg van zijn?

Emoties zijn energie in een ogenschijnlijke vorm. Ze zijn 'wat is', net als daden. Wanneer het 'ik' uiteenvalt is er alleen dat, ogenschijnlijk. Er is boosheid en ja, er kunnen daden zijn of niet – maar alleen ogenschijnlijk. De enige manier om dit te beschrijven is dat het enige dat er is, is wat er gebeurt, ogenschijnlijk.

Er zijn plaatsen die, naar men zegt, bijzondere invloed hebben, is dat zo?

Dat is een droom over subject-object werelden en het bestaan van plaatsen die anders zijn; het heeft niets te maken met deze boodschap. Het probleem voor 'mij' is dat het iets van betekenis zoekt, zoals een heilige berg of iemand die heilig schijnt te zijn, of rustig of spiritueel. Het is zuiver dualisme en het is ook wat is en niet is.

Maar een berg kan een bepaalde energie hebben, dus...?

Er is alleen maar energie, dus die berg kan de ene energie hebben en een andere berg een andere; beide zijn manifestaties van heelheid **zonder** betekenis van enige soort. Het 'ik' zoekt voortdurend naar een teken of een antwoord; dat is er niet. Als er een vraag of een antwoord was zou er een plaats zijn om naar toe te gaan en iets om te hebben en te kennen.

Hoe kan dit gewoon zijn en toch liefde? Hoe kan er frustratie en pijn zijn, dan verwondering, en dat toch liefde zijn?

Onvoorwaardelijke liefde is alles; frustratie, boosheid, pijn, vreugde... al die dingen. Ze is absolute heelheid en is niet te begrijpen. Ze is alomvattend en daarom verlaat dat waarnaar je verlangt je nooit. Het is er altijd, in de frustratie, in de vreugde, in alles. Dat is allemaal de geliefde.

Het leven is zijn eigen doel en heeft geen bestaansrecht nodig. Dat is het mooie ervan.

De verkramping van energie in het lichaam, is het gewoon menselijk, is dat het 'ik'?

Het idee 'ik' is er, maar het is geen gedachte of overtuiging, het is energetisch. Het idee 'ik ben ik' is slechts

informatie, een bevestiging, en betekent niets. Als je de gedachte verandert in 'ik ben alles' is het slechts informatie in het hoofd.

Zou het niet een kwestie van terminologie kunnen zijn? Boeddha noemt dit het niet-zelf.

Dat zijn allemaal ideeën die leren hebben om de zoeker een antwoord te geven; het vinden van het niet-zelf! Dat is iemand iets aanbieden waar ze van dromen het te kunnen bezitten. Je kunt dat niet onder woorden brengen. Alhoewel er twee vormen van taal zijn; de ene vorm wijst naar het oneindige en de andere wijst er vandaan. Wat een persoonlijke leer is, is een taal die van het oneindige vandaan wijst, want die vertelt je dat je het kan vinden. Dit bericht gebruikt alleen een taal die naar het oneindige wijst, maar suggereert niet dat het gedefinieerd of gekend kan worden.

Van waar en wanneer ook dit inzicht gecommuniceerd wordt, het heeft geen connectie met het bereiken van een doel, met geloof, een weg of een ontwikkeling. Het kan niet onderwezen worden maar wordt voortdurend gedeeld. Omdat het alles is wat er is, kan niemand er aanspraak op maken. Het hoeft niet beargumenteerd, bewezen of verfraaid te

worden want het staat op zichzelf, gewoon zoals het is, en kan alleen onherkend en verworpen blijven, of gerealiseerd en geleefd worden.

Wat is wat is?

Alles wat er is, is wat is... maar wat is wat is?
Wel, er is geen echt antwoord op die vraag. Hoewel, blijkbaar zou wat is kunnen zijn wat er gebeurt... het lezen van deze woorden, op een stoel zitten, bomen die groeien, geluiden, gevoelens, wolken of gedachten die voorbij gaan enzovoort. In eenvoudige termen lijken dergelijke gebeurtenissen nu juist wat er gebeurt. Maar het gezichtspunt is hier dat de essentie van wat er gebeurt een open geheim is.

De suggestie is dat wat is, eenheid is die zich voordoet als tweeheid, het absolute dat relatief is. Het is de schat die het meest verlangd en gevreesd wordt ... de volmaakte minnaar en Magere Hein ineen. Het is natuurlijk de ultieme paradox, omdat het tegelijk niets en alles is.

Er is geen mogelijkheid dat de essentie van 'wat is' beschreven, begrepen of gekend kan worden. De zoeker probeert zich gewaar of bewust te zijn van wat er is en onmiddellijk scheidt, objectiviert en concretiseert die bezigheid dat wat op wonderbaarlijke wijze veranderlijk, levendig en ongrijpbaar is.

De essentie van wat is kan niet gezien worden door 'mij' en daarom voelt 'ik' zich nooit vervuld, omdat zijn ervaringen iets lijken te missen.

In wat is zit ook wat niet is. Dat is het wonder van het geheel, want het verschijnt als beide tegelijk. Alles wat iets is, is meteen ook niet-iets... er zijn geen twee! Alles is derhalve echt en onecht, maar 'ik' ervaart alles als alleen maar echt. Binnen die illusie poogt 'ik' die dualistische en onbevredigende ervaring te transformeren tot iets in ontwikkeling, zoals 'in het moment leven' of 'hier-en-nu zijn' of alles aanvaarden als 'bewustzijn.' Maar dat zijn allemaal slechts veranderlijke ervaringen die de enige onbereikbare constante zoeken... het alles.

Maar weer is de wonderbare paradox van het spel van heelheid dat het verhaal van 'mij' ook is wat is. Alle dromen en verwachtingen, ontwikkelingstheorieën en religieuze aspiraties zijn alleen maar het geheel dat zich

manifesteert als een afzonderlijke entiteit die ijverig naar zichzelf zoekt en ook zich voor zichzelf verstopt door reeds alles te zijn. En doordat het alles is, is zelfs het vermijden of afwijzen van wat is, wat is.

Waar naar verlangd wordt zingt voortdurend het enige lied van vrijheid dat nooit verloren of gevonden kan worden omdat het al alles is wat er is.

Wat we delen is een ontmaskering van de kunstmatige constructie van het 'ik' dat altijd naar meer zoekt om zichzelf te bevredigen – dat altijd in de toekomst leeft. In die verheldering kan de mogelijkheid ontstaan dat het gebouw van het 'ik' instort. Het is veranderlijk, het komt en gaat en het heeft geen werkelijkheid. Het zijn niet de woorden die dat tot stand brengen; helderheid en inzicht zijn niet hetzelfde als bevrijding. Het in duigen vallen van het 'ik' is in wezen energetisch. 'Ik' is een ogenschijnlijke energie die wordt vastgehouden; het is een opgesloten energie. Wanneer het gevoel afgescheiden te zijn opkomt, is er meteen daarna angst en een zekere spanning, een zekere poging om de boel bij elkaar te houden en te beheersen. Die hele constructie is kunstmatig en kan plotseling instorten. Dat is het einde van het verhaal en alles wat er over is, is het leven dat plaatsvindt. Wanneer er niets van het 'ik' over is,

kan het niet beschreven worden en kan het 'ik' onmogelijk begrijpen hoe het is om er niet te zijn. Er is slechts wat is en niet is.

In de auto op weg hierheen zat ik te denken 'ik ben niet hier.' Zou het dus kunnen zijn dat je, als je rijdt wanneer je bevrijd bent, dat je weet dat je het niet doet?

Nee, het is niet zo dat je in een auto zit en weet dat je er niet meer bent. Bevrijding is niet: weten dat er geen 'ik' is. Waar wij het over hebben is het sterven, het einde van iets, de afgescheiden persoonlijkheid, dat niet werkelijk is. Er is dus niet iets dat weet dat het er niet is of iets dat weet dat het één is, er is slechts autorijden. Niemand doet het, er is slechts natuurlijk functioneren – het heeft mij niet nodig. Neurowetenschappers hebben ontdekt dat het brein het 'ik' construeert. Het besturen van een auto gebeurt. Dat hele oordeel over hoe ik zou moeten rijden is er niet meer.

Het is dus niet een perspectiefverschuiving van 'mij' naar 'niet mij'?

Nee, het is geen perspectiefverschuiving. Je zou het alleen kunnen omschrijven als het schijnbare einde

van een illusie die nooit werkelijkheid was. Maar zelfs dat gebeurt niet. Het is alsof er een verkrampde energie is die plotseling bevrijd wordt. Als je het wilt beschrijven als iets dat gebeurt, dat komt dat er het dichtst bij. Er is echter een herkenning, bij niemand, dat er nooit een verkrampde energie is geweest.

U zei dat het een proces was dat in het lichaam plaatsvindt.

Het is een schijnbare energetische verschuiving van een verkrampd centrum naar de natuurlijke werkelijkheid en die is dat er alleen maar alles is. Maar het is niet een persoon wie dat overkomt.

Ik werd op een nacht wakker en er was niemand aanwezig. Het was heel beangstigend en ongemakkelijk en ik moest mijn bed uit. Het was angstaanjagend.

Het is heel verschillend; het kan beangstigend zijn, maar ook gaaf.

Als het niet te beschrijven is, hoe is het dan ooit overgebracht? Wat is het? Er is geen verschuiving, geen verandering, dus hoe kan het dan gecommuniceerd worden?

Het kan niet beschreven of overgebracht worden. Het enige dat hier gebeurt is de ontmaskering van de mythe

van identiteit. De communicatie hier gaat daarover, en die kan op geen enkele manier vrijheid beschrijven. Die is onkenbaar.

Het is zo evident en eenvoudig, elke poging het te begrijpen maakt het onzichtbaar. Nooit gevonden, nooit kenbaar, is zijn de volmaakte afwezigheid die onbegrensd is.

Is er dus geen 'hoe'?

Nee, dit is geen persoonlijke leer; er is geen 'hoe.' Het 'ik' vreest en verlangt naar zijn eigen afwezigheid.

Wat gebeurt hier dan?

Ogenschijnlijk niets. Dit is een bijeenkomst die voor het individu totaal zinloos is. Er is hier niets voor het individu. De energie van zoeken wordt uitgehongerd.

Hoe is het gekomen dat het 'ik' zo'n grote fout heeft gemaakt?

Niemand heeft een fout gemaakt. Energie heeft zich alleen maar gemanifesteerd als een individu. Dat heeft niemand gedaan. Het 'ik' heeft het gevoel dat het iets heeft verloren en daarom, nu het een identiteit is, moet

er iets mis zijn met hem. Vervolgens probeert het 'ik' erachter te komen wat er mis is met hem en probeert het te leren zich te verbeteren. Het is een volslagen zinloze bezigheid die gebaseerd is op een foute aanname.

Ik begrijp het maar ik wil nog steeds zoeken.

Het 'ik' is het zoeken. Het is zinloos, maar het kan alleen maar zoeken omdat het voortdurend gewaar is en daardoor afgescheiden. Op de een of andere manier kan, wanneer het absolute dilemma aan het licht is gekomen, de belachelijkheid van dit alles onderkend worden. Dan kan er een 'ahh!' zijn en kan er mogelijk iets ineensstorten, ogenschijnlijk.

Kan angst dat tegenhouden?

'Ik' probeert alles om het tegen te houden. 'Ik' verwerpt deze boodschap van nature, omdat ze betekent dat 'ik' dan zou sterven. Niets kan het tegenhouden omdat het niet gebeurt. Wanneer 'ik' plotseling ineensstort is er een ogenblikkelijke herkenning, door niemand, dat er nooit iemand of iets was dat kon ineensstorten. Er kan veel angst bij komen omdat het schijnbaar onpersoonlijk is. 'Ik' wil weten of het oké is.

U zegt dat men het niet kan beschrijven wanneer het gebeurt – kom je daardoor niet alleen te staan?

Het tegendeel is waar. Het is de ultieme liefdesaffaire. Er is alleen de geliefde, dus wie is er dan alleen? Het ontstijgt intimiteit. Wat is, is alles. Het heeft niets nodig dat weet. Dat wat weet dat de wind waait, is afgezonderd van de wind die waait. Hoe kan onvoorwaardelijke liefde afgezonderd zijn?

Gewaarzijn is ook wat is. Als er geen 'ik' is, wat reageert er dan?

Er is alleen wat is, gewaarzijn inbegrepen. Gewaarzijn en weten zijn functies die de ogenschijnlijke afgescheidenheid in stand houden. Wanneer 'ik' instort, stort gewaarzijn ook in. Gewaarzijn is weten, en om iets te weten moet je er buiten staan. Het vindt alleen plaats in de dualistische droom in een subject-object-werkelijkheid. Wanneer 'ik' instort, is er niets dat weet wat is. Reactie is energie die reageert... ogenschijnlijk.

Het lijkt er dus op of het 'ik' altijd probeert overal een reden voor te vinden. Wanneer 'ik' verdwenen is, is er slechts angst, liefde...

'Ik' meent ten onrechte dat het moet weten om te

beheersen. Het moet weten waarom het bang is, zodat het daar iets aan kan doen. Alles wat er is, is wat is en niet is.

Uiteindelijk is het een schijnbaar ontvouwen van het niets. Het niets manifesteert zich als een persoon die weet en de touwtjes in handen heeft. Voor het 'ik' is het allemaal echt belangrijk om zijn kunstmatige werkelijkheid beter te maken. Het verschil met een ontmoeting als deze is dat er geen herkenning is dat iets enige vaste werkelijkheid heeft. Er is slechts wat is en niet is. 'Ik' speelt spelletjes en neemt een rol aan. Dat alles stort volledig in, daarom is er hier niets dat zich van zichzelf bewust is en zijn er geen spelletjes. De medeplichtigheid stopt. Het enige mededogen is om dat, wat schijnbaar gevangen houdt, aan het licht te brengen. Er is niets verkeerd of goed aan wat dan ook, het is slechts wat er gebeurt.

Er is dus niets wat je van deze bijeenkomsten mee kunt nemen... geen persoonlijk onderricht, geen formules, geen methoden of overtuigingen. Je kunt niet 'doen' of 'niet doen' wat hier gecommuniceerd wordt. Ook kun je het niet goed of verkeerd begrijpen. Er is eenvoudig alleen wat is en niet is... dat is alles. En waar je ook heen gaat en wat je ook doet, denkt of voelt, dat is wat is.

Het is de enige constante die nooit komt en nooit weggaat. Het is de volmaakte minnaar ... het is het eeuwige liefdeslied dat niets en alles is.

Dank je.

Eerder verschenen bij uitgeverij Samsara

Adams, Robert – Stilte van het hart, deel 1
 Adams, Robert – Stilte van het hart, deel 2
 Adyashanti – Dansende leegte
 Adyashanti – Ware meditatie
 Adyashanti – Het einde van je wereld
 Adyashanti – Genade
 Adyashanti – De weg van bevrijding
 Adyashanti – Jezus, de mysticus
 Adyashanti – Ontwaken, het zal je maar gebeuren
 Amberchele, J.C. – Opeengebroken
 Alles over Niets (boek met 2 dvd's)
 Balsekar, Ramesh – Er was eens ...
 Balsekar, Ramesh – Nou én?
 Bancroft, Anne – Woorden van Boeddha
 Beintema, Rita – Jnana yoga in de praktijk
 Bernie, Jon – Alledaagse vrijheid
 Bodian, Stephan – Ontwaak
 Bongers, Sally – Alledaagse verlichting
 Boogaard, Han v.d. / Wei Wu Wei – Leven zonder tranen
 Boogaard, Han v.d. – Dat wat Is
 Byrom, Thomas – Het hart van bewustzijn
 Caraway, Morgan – Een aangename ontgoocheling
 Chayat, Sherry / Tanahashi, Kaz – Cirkel, het zen penseelwerk van
 Kazuaki Tanahashi
 Cohen, Alan – Bent u net zo gelukkig als uw hond?
 Cohen, Alan – Wijsheid uit het hart
 Crowley, Gary – Van hier naar hier
 Delden, Jan van – Zelfrealisatie, is dit nu alles?
 Delden, Jan van – Terug van nooit weggeweest
 Delden, Jan van – Vele wegen, één thuis
 Dych, William – Anthony de Mello, een bloemlezing

Foster, Jeff – Leven zonder middelpunt
 Foster, Jeff – Een buitengewone afwezigheid
 Foudraine, Jan – Metanoia
 Gangaji – Vrijheid in overgave
 Gieles, Lenne – Thuis
 Gill, Nathan – Helderheid
 Glassman, Bernie – Oneindige cirkel
 Greven, John – Eén
 Hamill, Sam / Lao Tse – Tao Te Tsjing
 Harding, Douglas – Open voor de bron
 Harrison, Steven – Zoek geen antwoord
 Harrison, Steven – Het gelukkige kind
 Harrison, Steven – Eén-zijn in relaties
 Hartong, Leo – Ontwaken in de droom
 Heyboer, Anton – De filosofie van een oorspronkelijke geest
 Heyboer, Anton – The philosophy of an original mind
 Hillig, Chuck – Verlichting voor beginners
 Hillig, Chuck – Parels voor de ziel
 Inzicht, vingers wijzend naar de maan
 Joncheere, Zoë – Leven als God
 Jourdain, Stephen / Farcet, Gilles – Zomaar verlicht
 Katz, Jerry – Non-Dualiteit
 Keers, Wolter – Vrij zijn
 Keers, Wolter – Jnana Yoga
 Kicken, Patrick & Smit, Paul – Praten over bewustzijn
 Kiloby, Scott – Liefdes stille revolutie
 Klein, Jean – Ik Ben
 Koehoorn, Jan – Zelfonderzoek
 Krishnamurti, U.G. – De denkbeeldige geest
 Krishnamurti, U.G. – De moed om te zijn wie je bent
 Lake, Gina – Het mechanisme van verlangen
 Lammers van Toorenborg, Wendy – Hoogbegaafd, nou én?
 Lammers van Toorenborg, Wendy – Werkboek Hoogbegaafd
 Laurentius, Hans – Ronzengneur en prikkeldraad
 Lawry, Kalyani – Sailor Bob Adamson, leven en leer
 Liquorman, Wayne – Never mind
 Liquorman, Wayne – Hallo lieve mensen

Lott, Joey / Fish – Verlichting, een mythe!
 Lucille, Francis – Eeuwigheid NU!
 McKenna, Jed – Spirituele verlichting? Vergeet het maar!
 McKenna, Jed – Spiritueel Incorrecte Verlichting
 McKenna, Jed – Spirituele Oorlogvoering
 McKenna, Jed – Notities
 McKenna, Jed – Jed's McKenna's theorie van alles
 McKenna, Jed – Spel zonder einde
 Mello, Anthony de – Bewustzijn
 Mello, Anthony de – De weg van stilte
 Mooji – Adem van het absolute
 Morinaga, Soko – Van leerling tot meester
 Nisargadatta Maharaj – In woord en beeld
 Nisargadatta Maharaj – Dat wat ik ben
 Norquist, Steven – De waarheid over verlichting
 Oever, Jan van den – Ik weet niet wie ik ben
 Oever, Jan van den – Oeverloos
 Parsons, Tony – Zoals het is
 Parsons, Tony – Niemand hier
 Parsons, Tony – Niemand daar
 Parsons, Tony – Alles en Niets
 Parsons, Tony – Het open geheim
 Raaijmakers, Annette – Volledig vrij
 Ramana Maharshi – In woord en beeld
 Ram Tzu – Wie zoekt zal niet vinden
 Rigter, Bob – Zen tijd
 Rossum, Jan van – Je bent niet wat je denkt
 Schoonderwoerd, Simon – Een christen op satsang
 Schreuder, Esther – CoBrA aan de gracht
 Sengtsan – Oorspronkelijke Geest
 ShantiMayi – Ons hart weet alles
 Shapiro, Isaac – Het gebeurt vanzelf
 Smit, Alexander – Kennendheid
 Smit, Alexander – Geschenk van het Absolute
 Smit, Paul – Non-dualiteit voor managers
 Smit, Paul – Verlichting voor luie mensen
 Smit, Paul – Verlichting in de liefde

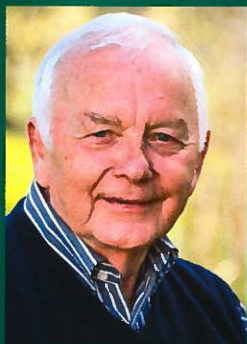
Smit, Paul – uitZoomen
 Spira, Rupert – De helderheid der dingen
 Spira, Rupert – Wat rest is liefde
 Sterren, Paul van der – Verlichting in een lege verpakking
 Sterren, Paul van der – Over het brein, non-dualiteit en vrije wil
 Sylvester, Richard – Geen zelf, geen ander
 Tathagata, Florian – Zijn
 Tetteroo, Tosca – Alles over edelsteentherapie
 Tollifson, Joan – Ontwaken in het alledaagse
 Tollifson, Joan – Niets om je aan vast te houden
 Unmani Liza Hyde – Ik ben het leven zelf
 Vingerwijzingen – Artikelen uit tien jaar InZicht
 Waite, Dennis – Een introductie tot advaita
 Watts, Alan – Word wat je bent
 Wei Wu Wei – Onwerelds wijs
 Whenary, Roy – De structuur van zijn
 Zuijderhoudt, C.B. – Meester Eckhart versus advaita

Bekijk onze website

www.samsarabooks.com

Er is geen antwoord op het leven want het leven is zijn eigen antwoord. Het gebeurt al. Het is dit. Het is nooit verloren geweest. Wanneer er ogenschijnlijk bevrijding plaatsvindt, zegt men: 'Het is ongelooflijk, want waar ik naar zocht is nooit weggegaan. Het is het enige dat nooit komt en gaat.'

Over vrijheid gesproken is het zesde boek van Tony Parsons en als altijd spreekt hij even helder, radicaal en compromisloos over het open geheim. Zijn boodschap komt niet voort uit een persoonlijke ervaring, kennis of zelfbewustzijn. Er steekt geen bedoeling achter en wil niet in een behoefte voorzien. De open communicatie onthult steeds opnieuw de mythe van het zoeken en de vergeefse pogingen om dat wat we niet kunnen kennen te beschrijven.

Tony Parsons geeft in heel Europa lezingen en weekenden over advaita vedanta en non-dualiteit. Voortdurend wijst hij op de non-dualistische, onpersoonlijke aard van de werkelijkheid. Het idee dat er zoiets als een pad naar verlichting bestaat, is volgens hem een misvatting. Eerder verschenen van hem bij Samsara onder meer *Niemand hier* en *Het open geheim*. Tony Parsons woont met zijn vrouw in Engeland.

www.samsarabooks.com

ISBN: 9789491411434

samsara